ÁRDÍS

Ársrit

BANDALAGS LÚTERSKRA KVENNA

Verð: 75 CENT XIX. HEFTI 1951

ÁRDÍS

Ársrit Bandalags lúterskra kvenna

XIX. HEFTI

Ritstjórar:

MRS. INGIBJÖRG ÓLAFSSON, Selkirk, Man.
MARGRÉT STEPHENSEN, Winnipeg, Man.
MRS. ÞJÓÐBJÖRG HENRICKSON, Winnipeg, Man.

Fjárhagsnefnd:

MRS. INGA GILLIES, Winnipeg, Man.
MRS. FLORA BENSON, Winnipeg, Man.
MAGNEA SIGURDSON, Árborg, Man.
MRS. S. OLAFSON, Riverton, Man.
MISS M. HALLDORSON, Gimli, Man.
THORA OLIVER, Selkirk, Man.
MARGRÉT BJARNASON, Langruth, Man.
SIGÞORA TOMASSON, Hecla, Man.
RANNVEIG K. K. SIGBJÖRNSSON, Leslie, Sask.
VALGERÐUR HALLGRÍMSSON, Brú, Grund, Glenboro
KRISTÍN PÁLSSON, Lundar, Man.
SÍNA ANDERSON, Baldur, Man.

WINNIPEG, 1951

Innihald

Kirkja Guðs

Þá heyri ég óminn herra minn
frá helgidómi þínum.
Ég finn til þess í sérhvert sinn
í sálarstrengjum mínum
að kallar kirkjan þín:
Æ, komið inn til mín.
Ég færist heimi fjær
en frelsaranum nær
sem bregst ei börnum sínum.

Guðs kirkja öllum opin er,
hún engan frá sér hrekur,
þótt fátæklegur finnist hér
hans fórn hún að sér tekur.
Þar altari Guðs er,
sem einlæg trúin sér.
Ljós, dýrðin Lausnarans
lífið í kirkju hans
sálnanna samhyggð vekur.

Hún birtir andans boðskapinn
sem bjargar mannssálinni,
er lagði til vor Lausnarinn
með lífi' og kenning sinni.
Mín öld æ þakkar þér
þá fæðu gafstu mér
nærandi andans orð
við eilíft náðarborð,
í kærleiks kirkju þinni.

Þá héðan aftur út ég fer
ég bið í hjarta mínu.
Hvað sem að kann að mæta mér
mig geym í skjóli þínu.
Þinn styrkur styðji mig
mitt starf æ lofi þig
mig laði aftur inn
almættis kraftur þinn
að altari þínu.

Ingibjörg Guðmundson

Christmas in Winnipeg

When looking through a box of cuts some time ago, I came upon these two, of the church built by the First Lutheran Congregation, Winnipeg, on the corner of McWilliam and Nena St. (now Pacific and Sherbrook St.) and dedicated in 1887.

These cuts are printed on the pages of the Ardis in the hope that they may bring to the many readers of this publication a feeling of joy and kind remembrances of the wonderful Christmas celebrations in the grand old church.

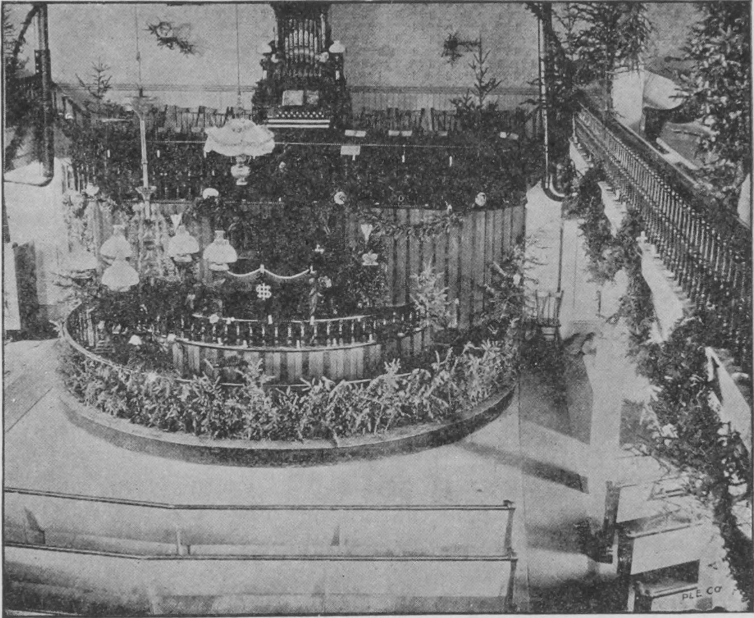
The church was lighted, not by electricity, but by many kerosene lamps and for extra lighting at Christmas, hundreds of candles burned on the ledge of the balcony and the choir platform.

Looking back on these Christmas festivities I shudder to think how close we were to tragedy, when I recall that many times during the Christmas concerts, flames, from the candles, flared up along the red velvet curtain back of the choir-loft rail and that only by the Grace of God and the constant vigilance of the Sunday School teachers, was this averted.

The heavy festoons of spruce were made by the Sunday School teachers.

A huge Christmas tree stood in front of the pulpit, laden with gifts and on the floor beneath and around the tree, were gifts of all sizes, awaiting distribution, which would take place after the Sunday School procession, when the children and teachers led by Mrs. Lara Bjarnason, marched up and down the four wide aisles of the church singing the Christmas hymns "Heims um ból" and "I Betlehem er barn oss fætt".

Is it that we are no longer young, that we look back on these

Christmas eve celebrations with such depth of emotion and that we do not get the same deep joy from the festivities of today? Perhaps it is that in our very early youth we had no responsibilities, no worries; anticipation and gratitude filled our hearts for the beautiful gifts and the joyous festivities and best of all, for then we were in the company of all our loved ones.

FLORA JULIUS BENSON

Mitt höfuð Guð ég hneigi

„Bænin má aldrei bresta þig,
búin er freisting ýmisleg
þá líf og sál er lúið og þjáð
Lykill er hún að Drottins náð“.

Þegar ég var barn, kenndi hún mamma mér þetta vers, og ég las það á kvöldin og morgnana með hinum versunum mínum, og gjörði mér litla grein fyrir því hvað orðin þýddu. En nú, þegar farið er að halla undan fæti, skil ég æ betur og betur hvað mikill sannleikur er í þeim falinn. Því bænin er virkilega lykillinn að Drottins náð, og sá lykill sem opnar fyrir okkur aðgang að öllu því sem er helgast og dýrmætast í lífinu. Við sem höfum átt góða foreldra höfum lært falleg vers og bænir, sem við höfum svo lesið kvölds og morgna, og gjört okkur litla grein fyrir innihaldinu, marg oft. En þegar við þroskuðumst og mættum alvöru lífsins — veikindum eða ástvinamissi, þá ákölluðum við almáttugan Guð um hjálp. Ef að hjálpin svo kom ekki strax, þá urðum við vanstilt, já — og máske hættum þá að biðja á tímabili. Til hvers var að biðja Guð — þegar Hann tók frá okkur það sem við elskuðum heitast í lífinu?

En Guð er líka góður, og fyrirgefur okkur vanstillinguna og sérgæðin. Og með tímanum og reynslunni, þá lærum við að tala við Guð — í gegn um bænina. Ekki þá aðeins að heimta alt, líf og heilsu og vellíðan, fyrir okkur sjálf og þá sem okkur eru kærastir, heldur lærum við þá fyrst og fremst að **þakka!** þakka Guði fyrir óumræðilegan kærleik og umburðarlyndi. Við lærum að skilja að þó við göngum í gegn um dauðans dal, þurfum við ekki að kvíða, því að Hann elskar okkur, og þeim sem Hann elskar samverkar alt til góðs. Og við lærum þá líka að biðja um leiðbeiningu í daglegu starfi og striti. Og ef við gefum okkur tíma og næði til að hlusta eftir rödd Drottins, þá kemur svar og úrlausn, fyr en varir. Það veit enginn nema sá sem hefir reynt, hvílík sæla er í því fólgin, að beina huganum í bæn til Guðs, ekki aðeins kvölds og morgna, heldur á öllum stundum, að þakka Honum fyrir sólskinið á morgnana þegar við vöknum, og fyrir tunglskinið og stjörnuljósið á kvöldin þegar við háttum. Og að þakka honum fyrir góða vini, og glaðar stundir, og þægindi lífsins. Og þegar á móti blæs, að þakka þá fyrir trúarstyrk og eilífa von. Af eigin reynslu vil ég mæla með því við alla þá, sem lesa þessi orð, að það er virkilega „Náð að eiga Jesúm, einkavin í hverri þraut“, og að finna þann

dýrmæta sálarfrið sem andlegt samfélag við Guð hefir í för með sér. Og að læra svo loks að segja, með stillingu:

„Að þótt ég öðlist eigi, gef ei ég þreytast megi
Sem bezt að biðja þig.
Þú einn veizt tíma og tíðir, ég treysti því, um síðir
Þú bænheyrir og blessir mig".

Guðlaug Jóhannesson

The Greatest Thing in the World

BY MRS. R. E. EMMETT

We have been told that the greatest thing—in the religious world is Faith.

But Paul in his Epistle to the Corinthians, 13th chapter, puts Love in the place of Faith.

I have taken you—in the chapter just read, to Christianity at its source. And there we have seen the greatest of these is Love. Paul says Love is the fulfilment of the Law—what a noble gift it is! The power of playing on the souls and wills of men, and rousing them to lofty purposes and deeds. Love is not a thing of emotion, it is the rich, strong, vigorous expression of the whole round Christian character. Paul gives us an amazing analysis of this supreme thing called Love, and is made up of nine ingredients, namely: Patience . . . "Love sufferth long"; Kindness . . . "Love is kind"; Generosity . . . "Love envieth not"; Humility . . . "Love boasteth not, is not puffed up"; Courtesy . . . "Does not behave itself unseemly"; Unselfishness . . . "Seeketh not her own"; Good Temper . . . "Is not easily provoked"; Guilelessness . . . "Thinketh no evil"; Sincerity . . . "Rejoiceth in the truth".

All of these make up the Supreme Gift . . . There is no time to do more than make a passing note upon each of these ingredients.

1. Love Is Patience.

This is the normal attitude of Love—not in a hurry. Love suffers long—beareth all things—hopeth all things—Love understands and therefore waits.

2. Kindness.

Love is active. Have you not noticed how much of Christ's life was spent in doing kind things, making people happy, doing a good turn. There is only one thing greater than happiness and that is holiness, and it is not in our keeping—but what God has put into our power . . . is the happiness of those around us, and that is largely secured by being kind. I wonder why we are not kinder than we are? How much the world needs it!

3. Generosity.

Love envieth not. Whenever you attempt a good work you will find others doing the same kind of work, and probably doing it better. Envy them not. Envy is a feeling of ill will.

4. Humility.

After you have been kind or done a kind deed go back into the shade and say nothing about it. Love hides even from itself. Is not puffed up.

5. Courtesy.

This is Love in society. Love in relation to etiquette. Does not behave itself unseemly. Politeness has been defined as Love in trifles.

6. Unselfishness .

Love seeketh not her own. Most obvious lesson in Christ's teaching is that there is no happiness in having and getting anything, but only in giving. Half the world is on the wrong scent—in pursuit of happiness. They think it consists of having, and getting and being served by others. It consists in giving and serving others. He that would be great among you saith Christ," let him serve". "It's more blessed to give than to receive".

7. Good Temper.

Love is not easily provoked. Nothing could be more striking than to find (good temper) among the nine ingredients of Love. We speak of temper as a family failing and matter of temperament, and yet the bible refers to it again and again as one of the most destructive elements in human nature. It is often the blot on a noble character. You know of men who are all but perfect—and women who would be entirely perfect but for an easily ruffled, quick-tempered or touchy disposition.

Christ gives the Prodigal Son as an example of temper. When the elder brother, in a fit of anger, wouldn't go into the house and make merry, he stayed outside and sulked. What is temper made up of? Jealousy, anger, pride, cruelty, sullenness. It is a test of Love—a relation of an unloving nature at the bottom of it.

8. Guilessness.

Is grace for suspicious people. You will find, if you think a moment, the people who influence you, are the people who believe in you. Love thinketh no evil, seeth the bright side, puts the best construction on every action.

9. Sincerity.

Rejoiceth in the truth. Sincerity of purpose—which endeavors to see things as they are and rejoices to find them better than suspicion.

So much for the analysis of Love. Now the business of our lives—to have these ingredients fitted into our characters. Is life not full of opportunities for learning Love. Every man and woman every day has a thousand of them.

The world is not a playground, it is a schoolroom.

Life is not a holiday, but an education. And the one eternal lesson for us all is: How much better we can love.

What makes a good artist? Practice. Good musician? Practice. What makes a good man or woman? Practice. Nothing else. If a person does not exercise his arm he develops no biceps. If he does not exercise his soul he acquires no muscle in his soul, no strength of character nor beauty of spiritual growth. What was Christ doing in the carpenter's shop? Practicing. He increased in wisdom and stature in favor with God and man. Do not quarrel therefore with your lot in life. Do not complain of its never ceasing cares, the vexations you have to stand. That is the practice which God appoints to you . . . in making you patient, humble, generous, unselfish, kind and courteous. Therefore keep in the midst of life. Be among things, troubles, difficulties, obstacles. Character develops in the stream of life.

I have named a few elements of Love, but these are only elements. Love itself can never be defined. The Love of God melts down the unlovely hearts and makes them into a new creature.

We love others. We should love everybody because God first loved us. Love never faileth. Look at the perfect character of Christ, and His great sacrifice, when he laid down His life for us. God so loved the world that he gave His only begotten Son.

Can you imagine your life so filled with Christian way of living that you could love all people, even your enemies. Christ said: "Father forgive them, for they know not what they do". The world of the future is being made by what we do or fail to do.

I only pass through this world but once. Any good thing, therefore, that I can do, any kindness that I can show to any human being, let me do it now. Let me not neglect it, for I may not pass this way again.

Hið góða hlutskipti

Hin beztu gæði eru böl að græða, Og bæta nauð. —

MRS. RAGNHILDUR GUTTORMSSON

Flutt á þingi Bandalags Lúterskra Kvenna í Langruth 1951

Ég tek mér fyrir einkunnarorð þetta stef eftir Matthías Jochumsson, því frá fyrstu öldum hefir það verið, og er enn, hlutskipti konunnar. Jafnvel í fornöld er bardagar og styrjöld voru daglegir viðburðir var það konan er var læknirinn og græddi sárin. Það voru hinar mjúku hendur konunnar er ófu skyrturnar er engin vopn bitu, og bjuggu til hin lífgefandi smyrsli, er græddu hvert sár. En sú líkn var takmörkuð og náði aðeins til þeirra nánustu.

Það er til lítil saga í gömlum bókum er lýsir svo vel víkingahugsunarhættinum, að mig langar til að segja ykkur hana. Hún er um fagra og drambláta konungsdóttir er hafði tvo biðla. Annar var Ásmundur, en hinn Hrómundur að mig minnir. Nafni konungsdóttur hefi ég gleymt en við skulum kalla hana Áslaugu.

Einn fagran vordag stefndi hún báðum biðlum sínum á fund sinn og kunngerði þeim ákvörðun sína.

„Hvern þann af ykkur er í haust getur sýnt mér fallegri hendur, þann hinn sama mun ég velja mér fyrir mann".

Ásmundur hló hátt er hann kom út úr höll konungsdóttur. Hann kallaði saman menn sína, hrinti á flot skipi sínu og sigldi út á skínandi hafið.

Hrómundur dróg á hendur sér glófa, og sat við eld með þrælum

allt sumarið. Ef til vill hefir hann ráfað um skógana, nlustað á kvak fuglanna og dáð fegurð náttúrunnar, máske jafnvel numið lífsspeki af þrælunum. Sagan getur ekki um það.

En um haustið kom Ásmundur úr víking með flota af skipum er hann hafði unnið í hernaði. Er hann gekk til stefnu við Áslaugu voru handleggir hans hlaðnir hringum til axla. Hendur hans voru sverðbitnar, og sigg í lófum, en fingurgull á hverjum fingri. Hrómundur hélt fram sínum höndum, drifhvítum og mjúkum, en Áslaug sá þær ekki. Hún sá einungis hina glitrandi prýði á höndum Ásmundar er að boði hennar settist við hlið hennar í hásætinu.

Hrómundar er ekki getið meir í þeirri sögu, en Ásmundur og Áslaug héldu brúðkaup sitt og lifðu vel og lengi. Ekki skyggði það hið minnsta á hamingju þeirra hve mörg mannslíf hún hafði kostað. Slíkur var hugsunarhátturinn á víkinga-öldinni. Víkingar fóru ekki að lögum, þeir trúðu á mátt sinn og megin, og tóku það er þeim leizt, án þess að sýna hina minnstu meðaumkvun með þeim er minnimáttar voru.

Er kristna trúin kom til sögunnar breyttist hugsunarhátturinn, en lengi vel náði sú breyting ekki til hinna undirokuðu lægri stétta. Hin fyrsta hreyfing til að bæta kjör alþýðunnar er sögur fara af kemur frá konu er uppi var um 1035. Við könnumst öll við nafn hennar úr sögunni, hún var Lady Godiva og er trúlegt hún hafi verið af norrænu bergi brotin þar sem nafn bróður hennar var Thorold. Maður hennar var jarl í Coventry, harður í horn að taka og skattaði alþýðuna miskunnarlaust.

Godiva komst við af neyð fólksins, og bað jarl oft og innilega að lækka skattana. Er jarlinn þreyttist á þrábeiðni hennar setti hann henni að lokum þann kost er hann bjóst síst við hún mundi ganga að.

En meðaumkvun hennar með bændalýðnum var sterkari en vansæmdartilfinningin, og með sinni velkunnu reið í gegn um Coventry, vann Godiva líkn fyrir þegna manns síns. Saga þessi hefir geymst í meir en 900 ár svo stórkostlegt hefir það þótt að göfug kona legði við sóma sinn til að líkna ruddalegum vinnulýð.

Síðan hafa margar konur fórnað lífi sínu á ýmsan hátt til að bæta neyð smælingjanna. Ein af þeim var Elizabeth Fry. Hún var af ríkum kvekaraættum og lifði í allsnægtum. Einn morgun á leið til kirkju sá hún hóp af afbrotamönnum hlekkjaða saman á öklunum með sterkri járnkeðju. Voru þeir að mylja grjót með þungum sleggjum. Henni rann til rifja hve eymdarlegt var útlit þeirra, og sú hugsun gagntók hana að einnig þeir væru Guðs börn, engu síður en velbúna fólkið, er streymdi fram hjá þeim í skraut-

legum kerrum á leið til Guðs húss; og hún einsetti sér að minnsta kosti að grennslast eftir aðbúnaði þeirra í fangelsinu.

Hið fyrsta fangelsi er hún heimsótti var hið illræmda Newgate fangelsi í miðri London. Það var bygt á almannafæri til viðvörunar almenningi, og var girt járngrindum líkt og búr villidýra, enda var fólkið inni fyrir meira líkt dýrum en menskum verum. Spillingin og eymdin keyrðu úr öllu hófi. Mrs. Fry fékk leyfi fangastjóra til að reyna að bæta kjör fanganna. Gerði hann það mest til að losna við hana og bjóst eigi við miklum árangri. En eigi leið á löngu áður en Mrs. Fry hafði komið á reglu þar sem áður ríkti hin mesta óregla; og hið ógæfusama fólk naut fljótt betri aðbúnaðar sökum tilrauna hennar. Fangastjórinn og bæjarráðið gátu varla trúað sínum eigin augum er þeir sáu hve miklu hún hafði til vegar komið á stuttum tíma, með áhrifum sínum á fangana. Frægð hennar fór víða um lönd, og ekki einungis um England heldur öll hin stærri ríki Evrópu, bættu fyrirkomulag í fangelsum sínum samkvæmt ráðleggingum hennar.

Einn af hinum svörtustu blettum á sögu hvítu þjóðanna er þrælasalan. Varla nokkurntíma hefir mannvonzkan sýnt sig í hryllilegri mynd. Livingstone kallaði hana: „Hið opna sár heimsins“. Það liðu nærri tvö hundruð ár af stöðugri baráttu áður hægt var að sannfæra hina hvítu kynslóð um að Svertingjar voru einnig mannlegar verur með mannlegum tilfinningum og réttindum, og þó ekki fyrr en frændur og vinir höfðu barist á banaspjótum í þrælastríðinu í Bandaríkjunum. Ein kona, að minnsta kosti, tók verulegan þátt í þeirri baráttu, Harriet Beecher Stowe, er með bók sinni, „Uncle Tom's Cabin“ og öðrum ritum átti drjúgan þátt í að snúa almenningsálitinu Svertingjunum í vil.

Allir kannast við Florence Nightingale, kvenhetjuna miklu. Það er óþarfi að endurtaka hér hið mikla og þarfa verk er hún vann til að bæta hjúkrunaraðferðir og líkna hinum særðu.

Það eru ótal margar aðrar konur er hafa helgað líf sitt einu og öðru góðu málefni jafnvel oft og tíðum lagt líf sitt í sölurnar fyrir það málefni. Franskar og rússneskar konur tóku mikinn þátt í stjórnarbyltingum þessara landa er stefndu í þá átt að bæta kjör hinnar undirokuðu alþýðu. Við dáum hugrekki þeirra og fórnfýsi, en stundum ekki aðferðir þeirra, sem hafa máske verið óhjákvæmilegar, þar sem við rótgróna harðstjórn og dæmalausa grimd var að etja. Indverskar konur sýndu sama hugrekki í baráttu sinni fyrir auknu frelsi í Indlandi, en aðferðir þeirra voru bygðar á lífsskoðun Ghandi, er var náskyld kenningum Krists.

Það mætti vel einnig minnast hér á konur þær er fórnuðu lífi sínu og kröftum á altari jafnréttinda fyrir konur, baráttu sem

er enn ekki algjörlega unnin. Okkar yfirstandandi tímar eiga einnig kvennhetjur, ég vil aðeins minnast á eina með nafni Eleanor Roosevelt, er svo trúlega hefir barist fyrir mannréttindum og betra samkomulagi milli þjóðanna. En svo eigum við einnig óteljandi aðrar kvenhetjur, eins og heimurinn hefir ætíð átt; hetjur sem lítið ber á en sem vinna í kyrþey í þunga og hita dagsins, og sem svo oft koma svo afarmiklu góðu til leiðar.

Kristna kirkjan og kenningar hennar eru hin eina von heimsins, og konurnar eru hinar traustustu máttarstoðir kirkjunnar. Og verkefnið er enn mikið, og verkið varla hálfgert. Heimurinn er enn fullur af úlfúð og grimd. Víkings-eðlið er enn eigi útdautt. Kain myrðir enn Abel, og blóð bróður hans hrópar til Guðs af jörðunni. Kain kallar enn um öxl sér um leið og hann flýr rödd sinnar eigin samvizku: „Á ég að gæta bróður míns?“ og eldur hatursins logar upp úr hverju spori er hann tekur.

Hin stærsta þörf heimsins nú er friður, og friður finnst aldrei þar sem ekki er kærleikur. Eitt skáldið okkar segir:

„Trúðu á tvent í heimi,
Tign sem æðsta ber,
Guð í alheims-geimi,
Guð í sjálfum þér‘.‘

Ef vér trúum á Guð í sjálfum okkur, hljótum vér einnig að trúa á Guð í náunga vorum. Þess vegna hlýtur að vera eitthvað guðdómlegt í fari hans ef vér aðeins tökum tíma til að leita eftir því. Allir eru mennirnir að leita að fullkomnun; Íslendingar eins vel og Kínverjar, Rússar ekki síður en Englendingar, bæði Japanir og Ameríkumenn.

Engin ein þjóð er alfullkomin en hver þjóð hefir eitthvað til síns ágætis, ef þær aðeins vildu kannast við hið góða hver hjá annari. Ef svo gæti orðið væri fyrst von um frið. En einhver ókunn öfl virðast vinna á móti friðar-hugmyndinni, og ófrægja hana sem mest má verða. Á liðnum öldum höfum við haft píslarvotta ýmsra hreyfinga, en nú höfum við píslarvotta friðarins. Tveir af hinum mest friðelskandi mönnum nútímans, Ghandi og Count Bernadotte létu lífið fyrir skoðanir sínar; og ýmsir aðrir málsmetandi menn er unna friði eru lítilsvirtir og hafðir að athlægi, fyrir tilraunir sínar í þá átt.

Er því nokkuð annað göfugra verk er bíður konunnar nú, en að vinna að friði; að vinna að því að uppræta víkings-eðlið er enn er við líði; að hlúa að þeirri hugsjón að allir menn eru jafnir fyrir augliti Guðs hver svo sem er litur þeirra eða trúar-játning; að auka umburðarlyndi milli þjóðanna, og kannast við það sem miður

má fara í okkar eigin fyrirkomulagi, og virða það sem gott er í fari mótstöðumanna okkar; að mótmæla grimd hverjir svo sem sýna hana, og að minnast þess að „sjaldan veldur einn þegar tveir deila“, er eins satt nú og það hefir nokkru sinni verið.

Kristur sagði: „Þú skalt elska Guð og þú skalt elska náunga þinn“. Postulinn segir: „Ef vér ekki elskum bróður vorn er vér höfum séð hvernig getum vér þá elskað Guð er við höfum ekki séð“. Þess vegna hlýtur kærleiki okkar til Guðs að byrja með kærleika til mannanna. Slíkt er hið góða hlutskipti, að læra af Kristi og svo að miðla heiminum af þeim lærdómi það er hann mest þarfnast, aukna góðvild meðal allra manna; aðeins það getur gefið heiminum frið. —

Matthías Jochumsson segir:

„Því fyrst er konan kjörin til að fæða
Og fóstra hið veika, næra það og klæða,
Hið hrelda að hugga, sjúkt og sárt að græða
Og sjá um eldinn — lífsins eld að glæða.

Hauklyndu svannar, lyftið fyrst því lága
Og lærið svo hin stærri heit að efna,
Og fullréttarins fögru braut að stefna
Því andans líf og ljós er þó hið háa“.

Matt. Joch.

Það er engin hærri hugsjón til en að beita áhrifum vorum í þá átt að rætast megi fyrir heitið er heiminum var gefið fyrir 2000 árum: „Friður á jörðu, og velþóknun Guðs meðal mannanna“.

Scene of the beach at Sunrise Lutheran Camp — Husavick

Mrs. Ásdís Hinriksson

Eftir SÉRA RÚNÓLF MARTEINSSON, D.D.

Mrs. Ásdís Hinriksson

Sunnudaginn, 6. maí, 1951, kom nokkur hópur fólks saman, á heimili Mr. og Mrs. Sigfús Bergmann, er búa nokkrar mílur fyrir sunnan Gimlibæ. Tilefnið var það, að þá átti Mrs. Ásdís Hinriksson, frá elliheimilinu á Gimli, móðir Mrs. Bergmann, afmæli. Þann dag var hún 93 ára. Auk afmælisbarnsins og heimilisfólksins, voru þar komin: Mrs. Þjóðbjörg Henrickson, tengdadóttir hennar; Mr. A. S. Bardal bróðir hennar; tengdabróðir og systir hennar, Dr. og Mrs. R. Marteinsson, og nokkur fleiri skyldmenni ásamt öðrum vinum.

Árdís hefir mætur á þessari aldurhnignu konu og óskar eftir nokkurri fræðslu um hana, og vil ég nú leitast við að segja nokkuð frá henni.

Hún er fædd að Svartárkoti í Bárðardal á Íslandi, 6. maí, 1858. Foreldrar hennar voru þau hjónin Sigurgeir Pálsson (síðar Bardal) og Vigdís Halldórsdóttir. Þegar hún var 14 ára fluttist fjölskyldan vestur í Húnavatnssýslu, og þar átti hún heima það sem eftir var af veru hennar á Íslandi. Árið 1883 giftist hún Gunnlaugi Hinrikssyni frá Efra-Núpi í Núpsdal. Árið 1886 fluttu þau vestur um haf og tóku sér bólfestu í Winnipeg. Þau komu með tvo syni, Hinrik og Sigurgeir. Hinn síðari dó eftir stutta veru í Winnipeg; en í þeirri borg fæddust þeim tvö börn, Vigdís (Mrs. Bergman) og Jakob. Manninn sinn misti hún árið 1890.

Hvað var þá framundan fyrir hana og börnin? Jakob var tekinn í fóstur af föðurbróður sínum Jakob Hinrikssyni og konu hans. Hjá þeim var hann í 10 ár, fór þá til móður sinnar, en Hinrik og Vigdís voru hjá móður sinni til fullorðins ára.

Ekkja, efnalaus, með tvö börn til að annast, og ekki fær í máli landsins. Ekkja hefir hún verið síðan. En hún átti skýra hugsun, hugrekki, viljaþrek, ósérhlífni, einlægan kærleika til barnanna sinna og sterka kristna trú. Hún hikaði sér ekki við harða vinnu,

notaði vel þau tækifæri sem gáfust, og fór vel með þann litla arð, sem vinnan gaf henni. Að nokkrum tíma liðnum stofnaði hún gistihús og stjórnaði því svo vel, að það gaf henni sæmilegan árangur í nokkur ár.

Seinna breytti hún nokkuð til; fólk hafði hjá henni heimili lengri tíma, jafnvel fleiri ár, og þetta farnaðist vel.

Þrátt fyrir takmarkaðan fjárhag, ferðaðist hún, árið 1910, með Halldóri bróður sínum, til Íslands. Hún hafði mikla unun af þessari skemtiferð.

Á síðari árunum í Winnipeg, starfaði hún í djáknanefnd Fyrsta lúterska safnaðar, og í því starfi framkvæmdi hún allmikið af heimsóknum. Það verk lét henni einkar vel. Fólki þótti vænt um komu hennar og söfnuðurinn var ánægður með starfið.

Árið 1915 hófst nýtt og merkt tímabil í æfi Mrs. Hinriksson, þá var hún kölluð til starfs á elliheimilinu, sem Íslenzka Lúterska kirkjufélagið hafði stofnað, síðar nefnt Betel. Miss Eleonora Julius var fyrsta forstöðukona á því heimili, sem þá var í Winnipeg; en frá upphafi starfsins á Gimli, stjórnuðu þær heimilinu báðar, Miss Julius og Mrs. Hinriksson, í bezta samkomulagi. Þær skiptu með sér verkum þannig, að Miss Julius hjúkraði sjúklingunum og leit að miklu leyti eftir vistmönnum; en Mrs. Hinriksson annaðist matreiðsluna, sá um innkaup og tók við ráðagjörðum og fyrirmælum stjórnarnefndarinnar.

Mrs. Hinriksson starfaði 18 ár á Betel, og voru þau ár auðug af ávöxtum til góðs. Hún vann af mikilli elju, góðri ráðsmensku og óbrigðulli samvizkusemi. Heill heimilisins var henni fyrir öllu.

Hún vissi, að það er öllu fólki til góðs að hafa eitthvað nytsamt fyrir stafni, eftir því sem heilsan leyfir. Út frá þeirri hugsun kom hún á fót tóvinnu. Þar var kembt, spunnið og prjónað með mikilli ánægju. Það varð góður árangur af sölu þess sem búið var til og var það svo notað til að uppfylla einhverjar þarfir á heimilinu.

Að daglegum morgunguðsþjónustum unnu þær báðar forstöðukonurnar: Miss Júlíus las lesturinn, en Mrs. Hinriksson annaðist sönginn. Hún hafði góða sönghæfileika og kunni fjölda af sönglögum. Hún valdi sálmana og leiddi sönginn. Hún aðstoðaði einnig við aðrar guðsþjónustur.

Eins og hún er söngelsk, er hún einnig ljóðelsk, kann sæg af fögrum íslenzkum ljóðum. Ég er sannfærður um að heimilisfólkið á Betel hefir að einhverju leyti notið þessara andlegu auðæfa hennar.

Bæði Mrs. Hinriksson og Miss Júlíus lögðu mikla rækt við gesti, sem bar að garði.

Þegar athuguð eru þessi 18 ár sem Mrs. Hinriksson starfaði á Betel, hygg ég, að því verði ekki móti mælt, að með frábærri trúmensku sinni og vingjarnlegri framkomu, ávann hún sér miklar vinsældir bæði meðal vistmanna og starfsfólks. Samvinna hennar og stjórnarnefndarinnar var einnig ágæt.

Árið 1922 varð hún fyrir þeirri sorg að missa son sinn, Hinrik. Fyrir familíu hans og aðra var sár missir að þeim ágætismanni. Ekkja hans og börn þeirra hafa haldið hlýju sambandi við Mrs. Hinriksson.

Árið 1933 varð Miss Inga Johnson, ágæt hjúkrunarkona með mikla þekkingu og víðtæka reynslu, forstöðukona á Betel. Stjórnarnefndin bauð bæði Miss Júlíus og Mrs. Hinriksson heimili á Betel það sem eftir var æfi. Mrs. Hinriksson þáði boðið, en Miss Júlíus flutti burt. Samkomulag og samband Miss Johnson og Mrs. Hinriksson var hið allra yndislegasta sem hugsast gat. Báðar voru hreinasta gull. Virðing og vinsemd einkendi sambandið á báðar hliðar.

Önnur 18 ár eru liðin síðan Mrs. Hinriksson lagði niður starf á Betel. Hún hefir unað hag sínum vel, og hún hefir einnig leitast við að vera heimilinu að liði. Hún hefir haldið áfram að hjálpa til við sönginn og hún hefir gjört allmikið af því að lesa fyrir þá sem þurftu þess með. Aldurinn færist yfir hana og ekki er að búast við miklu starfi úr þessu; en það gegnir mestu furðu, að enn er hún að prjóna útflúraða hvíta fingravettlinga, og verkið er ennþá snild.

Three Dormatories at the Camp

Our Warp and Woof

BY INGIBJORG J. OLAFSSON

Tonight I am dealing with a topic never dealt with before at our conventions. If I fail to give you any inspiration or enjoyment it is not because my subject is not worthy, although it may be too extensive to be covered in a short paper. I feel it is timely and in order to meditate for a short while on some of the privileges and responsibilities that are ours as Canadian citizens.

More than a hundred year ago, Lord Durham uttered a prophesy when he spoke of what was then called "Upper and Lower Canada". He said: "These small and unimportant communities could be elevated into a society having some national importance". In its time this prophecy was considered bold and optimistic. Now, 112 years later, we know Canada, reaching from coast to coast, from the Arctic to the boundaries of the United States, as one of the most prosperous countries in the world. We know of the wonderful cities in the east surrounded by great natural resources. Beyond these are the hills and tundra regions reaching all the way to the Arctic, scarcely touched by human hands. We know its fertile, beautiful prairies dotted with cities and towns in the central regions; its mountains, cities and towns to the west with the grandeur of scenery and the refreshing cool breath of the Pacific Ocean. We have some idea of the great productions and we also have an idea of the possibilities yet unexplored and untouched. This is our Canada of today.

The next question that arises is about its people, and we can truly answer that we are all kinds of people. The energy, tenacity and family spirit of the French was necessary for the upbuilding of the raw land. The efficiency and self-control of the people from the British Isles was added to this during the early years. During the next hundred years many splendid characteristics were added by people from many countries, there now being 30 to 40 national groups in Canada. Of course these groups brought their faults and shortcomings as well. But, in spite of that, we can truly say that out of the cultures of these national groups has been forged the common denominator of the Canadian character.

A hundred years is a very short span in human history, so we

think of Canada as a very young country not having attained full maturity nor development. Naturally we see today diverse cultures marching cordially side by side, cooperating and making allowances. As they merge ideas they are still preserving ideals. They are attempting to weave the cultures and institutions of all these people into an orderly and attractive pattern of our national life. That is our Canadian nation of today and of the future. During this process of weaving, it is important that the spirit of tolerance and brotherly love may prevail, in order that the nation thus formed may pass all the tests that are facing it.

Then the question arises. What are some of these tests? First I would mention the tests of Democracy; one of these is the freedom its people have from dependence on authority. Even if Canadians appreciate all the improved standards of living; all the social service work, public health, pensions, unemployment insurance, family allowances and many other things, they understand fully that these are merely incidentals on which they have no right to rest their oars or take undue advantage of. It has been said that Canadians do not wish to become dependent on their government. They look for adequate reward for initiative; they ask for the ability to work and a safeguard for those who cannot work. May that spirit always predominate as dependance brings fear and then follows this danger of following the line of least resistance to please the authorities rather than be cut off from their benefits even if the demands might go against the consciousness of what is right or wrong.

Another test is that of freedom. What a challenge the freedom of our democracy brings to all its people! Canadians reject the suggestion that men should be made good citizens by compulsion or coercion. They know that more good is accomplished by inducting the Golden Rule into Canadian life than by government edicts. That test of recognizing the rights of our fellowman has been termed the touchstone of other virtues. May that virtue always stand out as one of the cardinal principles of Canadian life.

Another phase of that freedom is that of religion. People of this country worship in many different ways, in many languages. But their belief in God, their emphasis upon trust, hope and love, work for the development of good citizenship. In this land of religious freedom the church, whatever its denomination, is the

voice of the people's conscience, and that spiritual culture is truly the greatest power in Democracy and the most important in a modern world. Church authorities here, as elsewhere, are emphatic in their condemnation of atheism and the tyranny of Communism. We hope and pray that the time will never come when that religious freedom will hampered. We pray that Canadians will never be doomed to go through religious persecutions endured by some of our fellow Christians in some other countries. May our country be "glorious and free" in that respect.

The future seems promising and bright. We can listen at any time and hear our country growing. The very atmosphere seems rich with promise. May we truly feel the truth of the words spoken in 1778 by Voltaire, when he was on his way to Paris to die: "The young are fortunate, they will see great things". This nation of 14 million people covets no other man's land, but wishes that all nations of the world may develop an exalted spirit of cooperation and harmony. We truly hope that our youth will see great things in a world where peace reigns and wars have ceased.

Before closing I would like to bring this home to us, a group of women, members of a Christian organization gathered here from different communities.

We have made our homes in Canada. Many of us are born here, others have come from some other country across the ocean. Naturally we have great respect for the land of our forefathers. We of the Icelandic group are proud of its culture of more than a thousand years, its traditions and sagas. You who have come from other countries have your national culture, equally dear to you and worthy of being respected. May I say that we are like trees planted in Canadian soil securing our livelihood and sustenance from there. Our roots extend deeper and gather food from the culture and characteristics of the past. The sap thus formed, flows through the tree to its branches, making it strong and dignified, beautifying and enriching Canadian life.

But first and foremost we are a religious group. We rejoice that we are a league of Lutheran women, members of the great Lutheran church which is the mother church of all the Protestant churches. Our roots extend deep into that faith of our fathers and we are conscious of the spiritual strength that that gives us. We are also conscious of the strength that comes from being united in one

central organization. We know that our vision becomes clearer through that union, our interests become broader. It develops tolerance and enthusiasm and helps us to realize the strength of the bond that binds us to our beloved Lutheran church.

As an organization as well as individuals we have our responsibilities in doing our share of the weaving of the national pattern of Canada. As an organization we have laid out our plan of work for our youth—the youth of our church in Canada.

For many of us the thoughts turn back to a convention held here in this church seven years ago, when we stood on the crossroads and prayed for guidance as to which road to take. If we had dared to prophesy for the future our prophecy might have been considered bold and optimistic like that of the Canadian statesman of 112 years ago. During these seven years some of our dreams have been realized. Many attractive buildings have been erected on a camp site all our own, and a church camp has been operated there for five summer seasons. Thus we are attempting to do our share in influencing a group of girls and boys who in turn will become leaders and influence many others. We are attempting to assist them in weaving an orderly and attractive pattern for their future. We hope to make them better citizens of Canada and of the world and above all do we hope to make them nobler disciples of our Lord and Saviour, and more devout members of our church.

We are confident that this work, for which God has allowed us to lay the foundation, will grow if we prove worthy of the task allotted to us. It will grow in spite of all our shortcomings and half-heartedness. Let us remember that we are well equipped for our task of weaving. Our warp is found in the life-giving strength given to us by our spiritual mother, the church. Our woof obtains its tenacity from the national culture which also is our heritage.

With such warp and woof to work with on the loom supplied by the strength of our organization, we pray God to guide the hands of the weavers. May they so weave that the pattern has no wrong side which does not welcome the scrutiny of critical eyes. May both sides be made faultless and beautiful, strong and enduring.

Thus we, the Lutheran Women's League are united in prayer, steadfast and determined in doing our small share in bringing into being that better world of which good men dream. We will work faithfully, in quietness and strength, transmitting our work to future Canadians. We are confident that time will prove that we

are building on a solid foundation—that we are weaving an enduring pattern. We are assured that what is worthy in our work, and that of our children, will be preserved; thus making more beautiful and more pleasing to God, that intricate pattern of Canadian life.

Úr skýrslu Ársritsins „Árdís"

Flutt á Kvennaþingi Bandalags Lúterskra Kvenna að Lundar, Man., sept. 1950

Ég var að líta yfir gömul hefti af Ársritinu „Árdís" nýlega og kom meðal annars niður á Ársskýrslu Bandalags Lúterskra Kvenna frá árinu 1938, samda af þáverandi forseta Bandalagsins, Mrs. Ingibjörgu J. Ólafsson. Ég dáðist að þessari skýrslu eins og má gjöra að öllum skýrslum Bandalagsins.

Ef maður tekur tíma til að líta til baka og yfirvega hversu mikið hefir verið starfað og afkastað frá byrjun, er það aðdáanlegt.

Það sem Mrs. Ólafsson minnist á Árdís í þessari áminstu skýrslu vil ég birta hér:

„Ársrit okkar hefir heppnast betur en nokkur okkar þorði að gera sér vonir um. Það var á þingi í Langruth fyrir sjö árum að sú ákvörðun var tekin að gefa út ársrit. Man ég eftir að þegar ég frétti um það óttaðist ég að það yrði okkur ofurefli. Guðs blessun hefir hvílt yfir því. Ég hygg að þeir sem ritið hafa lesið, hafi haft heldur gott af þeim lestri. Kaupendum þess fjölgar með hverju ári. Við sem unnið höfum að útgáfu þess höfum verið með einum hug og hefir öll samvinna verið hin ákjósanlegasta. Konur út um bygðir hafa sýnt áhuga við útbreiðslu þess".

Eftir að hafa lesið þetta flaug í huga minn: „Hvernig standa sakir nú? Hefir Ritinu farið fram eða aftur síðan þetta var ritað fyrir 12 árum síðan?

Eftir ofurlitla yfirvegun þessu viðkomandi, er álit mitt að þessi orð eigi eins vel við í dag eins og þá.

Áreiðanlegt er, að Guðs blessun hefir hvílt yfir þessu litla Riti. Margt fróðlegt og skemmtilegt hefir það haft inni að halda frá byrjun. Persónulega og bréflega verðum við varar við að það á marga vini sem lýsa yfir ánægju sinni og gagni af lestri þess. Þær konur er annast um ritstjórn þess, og þær sem í það rita, gjöra það þannig úr garði. Kaupendum fjölgar árlega. Samvinnan ákjósanleg og að öllu leyti án endurgjalds. Konur út um bygðir sýna

áhuga og leggja mikið á sig að viðhaldi þess ennþá, eins og fyrstu árin.

Fjárhagslega má heita að Ritið beri sig vel þrátt fyrir eðlilegan hækkandi útgáfukostnað árlega.

Frá sögulegu sjónarmiði hefir Árdís að mörgu leyti gildi. Þar varðveitast, auk ritgerða, ótal skjöl og skýrslur er fjalla um kristindómsmál, ásamt myndum látinna félagssystra er aflokið hafa stóru dagsverki af óeigingirni og trúmensku.

Á þessum tímamótum Bandalagsins — Aldarfjórðungs afmæli þess — horfum við fram á veginn með ósk og bæn í huga, að „Árdís" í samráði við önnur störf B. L. Kv. megi halda áfram að verða gefin út.

Guð blessi meðlimi Bandalags Lúterskra Kvenna, og alt starf þess. —I. GILLIES

Jól og vor

MRS. HRUND SKÚLASON

Forseti, félagssystur og gestir:

Í kveld vildi ég minnast þessara tveggja orða, jól og vor, stutt orð en þýðingarmikil. Bæði hafa þann eiginleika að vekja það bezta sem til er í mannssálinni. Bæði vekja þau hugsunina um ljós og fegurð, frið og fögnuð. Veita okkur löngun til að komast í samband við þann mátt, sem okkur er æðri. Töfraorð því þau tendra neista trúar og vonar í brjóstum okkar. Lyfta hug okkar upp úr því hversdagslega og inn á dýrðar og sólskinslönd.

Jólin koma á þeim tíma árs sem dimmast er í náttúrunni. Alt er dautt og sölnað og í stað sólskins og blíðu er myrkur og kuldi. Skammdegið setur drunga og kvíðasvip á hvert andlit. Menn kvarta, þó yfir litlu sé að kvarta þegar við berum okkur saman við þá, sem altaf lifa við hungur og voða. Því miður gleymum við oft hvað mikið við höfum fyrir að þakka og látum kulda og myrkur skammdegisins setjast að í sálum okkar. En svo birtir alt í einu. Svipurinn breytist, sporið léttist; það er alt í einu komið sólskin. Hvað veldur þessari miklu breytingu? Ekki er það veðrið, því ennþá er kaldara í dag en í gær, ekki sést til sólar og grá kulda- og þokumóða grúfir sig yfir lög og láð. Hvaðan kemur þá birtan? Hún kemur úr okkar eigin sálum, því í morgun heyrðum við í útvarpinu óm af jólasöng.

„Í dag er glatt í döprum hjörtum,
því Drottins ljóma jól“.

Neistinn sem myrkrið og kuldinn voru að kæfa blossar upp á ný. Við töfraorðið „Jól“ breytist alt. Myrkrið hverfur og dagarnir, sem áður voru svo langir og leiðinlegir, eru nú ekki orðnir nógu langir til að koma í verk öllu því sem gjöra þarf fyrir jólin. Nú gleymast smáleiðindi hversdagslífsins. Menn hætta að hugsa um sjálfa sig og hugurinn hvarflar til vina fjær og nær. Hvernig get um við sem bezt glatt þá um jólin?

Það er sagt að þetta umstang og eyðsla, sem jólaundirbúningi fylgi sé óþörf og um of. Getur verið að svo sé, því „vandratað er meðalhófið“. Okkur er líka sagt, að við séum að strekkjast við að gefa stórar og vandaðar gjafir bara til að fá betra í staðinn. Þetta álít ég að sé ekki rétt. Við gefum það fallegasta og bezta sem við getum vegna þess að við viljum sína vinum okkar að við metum vináttu þeirra, en ekki til að fá betra í staðinn.

Jólakort eru annað sem sumir kalla óþarfa og vitleysu. Er það óþarfi að láta vini sem fjarlægir eru vita að maður hugsar til þeirra? Ef þú manst eftir þeim um jólin, þá manst þú líka þær gleði- eða sorgarstundir sem þú lifðir með þeim og þá eru það minningar sem þér eru kærar. Þegar þú færð ekki kort um jólin þá veistu að þeir eru hættir að hugsa til þín og búnir að gleyma samverunni.

Það er líka sagt, að við séum bara kristin á jólunum. Getur það verið satt? Getur sá neisti góðvilja og elsku, sem mennirnir auðsýna hver öðrum á jólunum sloknað svo, að hans gæti aldrei endranær? Ég held varla. Ég kenni í brjóst um þá sem þannig hugsa og þakka Guði fyrir að hafa verið svo lánsöm að þekkja aðeins fólk, sem sýnir kærleika til náunga síns hvenær á árinu sem er, ef að það veit að hann þarfnast hjálpar á einhvern hátt.

Nei, það eru ekki gjafir, sending jólakorta eða löngunin til að hjálpa náunga okkar um jólin, sem okkur stafar hætta frá, því þær hvatir koma frá hjarta hvers einstaklings og eru sprotnar af löngun til að gleðja og minnast vina og kunningja og auðsýna öðrum kærleika í nafni hans sem fæddist á jólunum. Hættan stafar af því, að verið er að reyna að setja Santa Kláus í stað jólaboðskaparins. Um jólin verða minningarnar altaf skýrastar. Hvar sem maðurinn fer hvarflar hugurinn heim um jólin því flestra endurminningar eru um jólin, sem þeir mundu eftir sem börn. Davíð Stefánsson yrkir:

Nú skal leika á langspilið veika
Og lífsins minnast í kveld.
Hjartanu orna við hljóma forna
Og heilagan jólaeld.

Og nú vil ég syngja og sál mína yngja
Með söngvum um lágnættið hljótt
Og láta mig dreyma um ljósin heima,
Sem loga hjá mömmu í nótt.

Í þessum ljóðlínum eru hugsanir okkar allra skráðar. Svo rennur upp þetta langþráða kveld.

„Og þegar ljósið dagsins dvín
Oss Drottins birta kring um skín".

Gleðin skín út úr andliti hvers barns, sem fær að halda heilög jól í hvað smáum stíl sem það kann að vera. Margir muna eftir jólunum þegar lítið var til af þessa heims gæðum, en töfraðorðið jól gjörði alt veglegt.

Þið sem lifðuð barnæsku ykkar á Íslandi munið eftir því, að á jólunum var öllum gefið kerti. Það var jólakertið ímynd trúarinnar. Við gátum kveikt á litla kertinu okkar, það lýsti okkur í gegn um dimmu göngin, og Jesús með komu sinni í heiminn var það ljós er lýsa átti okkur á vegi lífsins.

En hvað höfum við lengur að gjöra með jólakerti? Nú er altaf bjart, það eru rafurmagnsljos um alt. Þótt ljósin skíni bjart í kring um okkur og jólakertið sé ekki lengur gefið, þá látum okkur ekki gleyma því, að jólaljósið er það eina ljós sem eyðir myrkrinu í sál okkar. Jólahátíðin líður fljótt.

Tíminn flýgur áfram og alt í einu er komið nýtt ár og eftir lifa aðeins minningarnar frá því gamla, sumar fagrar, sumar aðeins um erfiði og stríð, en ennþá vermir hugsunin um jólagleðina, sem ný er afstaðin, og í brjóstum manna kviknar von um að nýja árið færi frið og ánægju. Nú koma annir hversdagslífsins aftur og ósjálfrátt fer kuldinn, sem enginn fann til um hátíðarnar, að verða naprari og naprari og kuldinn og hversdagsleikinn fá aftur yfirhöndina; en aðeins um skamma stund. Enn á ný hefir Drottinn tendrað ljós í hjörtum okkar, ljós vonarinnar um að vorið sé í nánd. „Nú byrja dagar blíðir er blómi vorsins rís".

Við birtu frá hækkandi sól birtir aftur í sálum okkar. Viðhorf okkar til lífsins breytist. Kvíðinn hverfur og það sem áður virtist ómögulegt er nú vel fært.

Við sjáum snjóinn bráðna. Sjáum ár og vötn slíta af sér bönd vetrarins. Sjáum skóginn laufgast og blómin springa út. Heyrum fuglana kvaka um dýrð náttúrunnar. Ósjálfrátt snerta þessi einkenni vorsins og lífsins viðkvæma strengi í okkur sjálfum.

Ylurinn, ljósið og fegurðin í náttúrunni samhljómar lífinu í okkur sjálfum, snertir göfugustu strengi sálarinnar og við förum að hugsa hærra. Hugsa um það fagra og góða í lífinu.

Við dáumst að mikilleik og dásemd náttúrunnar og lútum hinum „Mikla eilífa anda sem í öllu og alstaðar býr". Við finnum að vorið er dagur lífsins. Ylmurinn kemur í stað kuldans, ljósið í stað myrkursins, dauðinn breytist í líf og við gleðjumst og fáum nýja von og nýja trú. Aldrei höfum við þarfnast meira nýja von og trú en einmitt nú þegar við horfumst í augu við þann veruleika að ennþá geti farið svo að allur heimurinn fari í stríð.

Aldir hafa liðið og ár eftir ár hafa verið haldin heilög jól. Gleðiboðskapurinn um „Frið á jörð og velþóknun yfir mönnunum" hefir verið sunginn öld eftir öld.

Öld eftir öld og ár eftir ár hefir vorið komið til okkar mannanna með sína birtu og yl, sína hvöt til að fegra og betra lífið, en ennþá virðist veturinn hafa yfirhöndina. Ennþá er hatur, valdafýkn, öfund og grimd meira áberandi í heiminum en friður og kærleikur. Ennþá eru meira metin þessa heims gæði, og aldrei ætlar okkur að lærast að þau eru einskis virði ef ekki ríkir friður og eining meðal okkar.

Megi jólaljósið altaf skína í hjörtum okkar og í hjörtum þeirra sem leiða eiga heiminn á þessum dimmu dögum.

Megi máttur vorsins megna að bræða ísinn úr hjörtum mannanna svo þeir geti lifað saman sem bræður og systur.

Megi Bandalag Lúterskra Kvenna vera fremst í flokki þeirra sem vilja stuðla að eflingu friðar og bræðralags okkar á meðal.

Kærleikans andi hér kom með þinn sólaryl blíða
Kveik þú upp eld þann er hjartnanna frost megi þíða
Breið yfir byggð
Bræðralag, vinskap og tryggð
Lát það vorn lífsferil prýða.

These Things I Know

This I have learned and learned fully
In the march of the days and the sweep of the years
There's a Power that guides and sustains us
In the hours of gladness and the deep of our tears.
For I have walked in the paths of the flowers
And I know the wind and the hail,
And this I know and know fully
There's a Power that will not fail.

For every man has an altar and every man has a shrine
And most men have an idol and all men have a sign.
Some make a God of Mammon, some put man on the throne
But everyone worships something or makes a God of his own.
And all men have forgotten sometime and turned their
eyes away
For all men have loved unwisely the fleeting garish day.
And the books are balanced daily in columns of evil and good
For to all men comes a reckoning
And by all men understood.

This I have learned and learned fully
And I know in the deep of my heart
That the spirit of God can speak through me
The spirit which I am a part.
For I have walked beside the still waters
And I've been chastened by the rod
And this I know and know fully
The eternal presence of God.

JON GUDMUNDSSON.

EDITOR'S NOTE—The author is a son of Mr. and Mrs. B. Gudmundsson, Tyunga, Calif. He has passed through much sickness victoriously.

Endurminningar frá liðinni tíð

Heiðraða samkoma:

Einn af mínum mörgu göllum er sá, að mér er erfitt að segja nei. Þess vegna var það, að þegar Mrs. Gray símaði mér til að biðja mig að segja fáein orð hér í kveld, lét ég það tilleiðast jafnvel þó það útheimti ferðalag og nokkrar stundir af skriftum og umhugsun. Enda er mér nú ljúft að athuga það málefni, sem mér var áætlað. En ég ætti nú frá byrjun að biðja ykkur velvildar á því, þó ég breyti því dálítið. Það er búið að tala og skrifa bæði mikið og vel um sögu þessarar byggðar, svo ég ætla mér ekki að gjöra þetta áframhaldandi sögu, heldur að grípa niður í hér og hvar og gera dálitlar lýsingar á gamla tímanum og bera þá svo saman við það sem nú er. Ég mætti máske kalla þetta „Endurminningar frá liðinni tíð".

Ég ætla nú að viðurkenna að mín æfi er orðin nokkuð löng, svo ég hér minni til áranna nokkuð fyrir aldamótin. Því það var árið 1905 sem ég byrjaði að stunda nám við Wesley háskólann í Winnipeg — sem nú er nefndur „United College".

Við vorum nokkuð mörg af íslenzku bergi brotin sem vorum send þangað af foreldrum okkar til mentunar, bæði úr þessari byggð og öðrum. Og mér dettur í hug að þó efnin mundu þá kallast lítil, sýndi það þó velmegun að geta sent unglingana til borgarinnar til mentunar. Ég efast um hvort tiltölulega fleiri unglingar séu nú sendir frá landsbyggðunum til mentunar í Winnipeg-borg.

Unga fólkinu sem nú er á skólum mundi nú finnast vera mikill mismunur á þeirra lífi og okkar. Þá var ekki hægt að lyfta sér upp með því að fara á myndasýningar, því myndasýningar voru þá ekki orðnar til! Sama má segja með bifreiðar, flugvélar, og jafnvel, á fyrri árunum, um talsímann. En íslenzku stúdentarnir hópuðu sig saman og héldu við stúdentafélagi, sem hafði fundi tvisvar í mánuði. Og á fundunum bjuggu nemendurnir sér til sína eigin skemtun með því að hafa kappræður og mælskusamkepni, og með söngvum leikjum o. s. frv. Mér datt í hug að fara hér með tvo af þessum söngvum. Þann fyrri orti Dr. Jóhannes Pálsson, en þann síðari orti Baldur heitinn Jónsson.

Það er hægt að sjá á þessum vísum að unga fólkið notaði hugvit sitt til að skemta á fundum. Og þessi skemtun var nærri því ókeypis nema fyrir ársgjald í félaginu, sem nam 50 centum eða dollar á ári.

Nú á tímum er svo mikið af skemtunum keypt fyrir háa peninga, og lagt upp í hendurnar á unglingunum svo þeir þurfa

ekkert að hafa fyrir þeim sjálfir. Þetta er algengur siður, þó að þar séu að vísu undantekningar. En gamli siðurinn virðist mér vera heilbrigðari.

Ég man ekki til að við unglingarnir sem vorum á skóla hafi haft nema örlítið af peningum nema fyrir mjög brýnar nauðsynjar. Ég man eftir að hafa geymt $1.05 í klútshorni í langan tíma í von um að geta keypt mér fargjald til Reaburn ef svo skyldi verða að ég fengi tækifæri að ná í ferð á sleða og hestum hingað heim í jólafríinu. Reaburn var þá næsta járnbrautarstöð, og var og er 46 mílur héðan. Og ég man líka að mér heppnaðist þetta fyrirtæki í það sinn.

Eitt af því sem ég vil nú minnast á er, að þegar byggðin fór að blómgast fór fólkið að hugsa til félagslífs og var þá lagt út í það að byggja félagshús. En þá var aðferðin sú, að byggðarmenn komu sér saman um að leggja til það sem til þurfti ókeypis. Margir lögðu til dagsverk, sumir logga og önnur efni, og einhver lagði til landsspildu undir húsið. Svo var húsið byggt, og hvítþvegið og var nefnt félagshús. Þá var engin skuld. Það var ekki eins og þegar stjórnarbyggingin hér í Manitoba var byggð á peningum lánuðum með rentum og rentu-rentum. Hún kostaði 9 miljónir, og eftir 22 ár var búið að borga 9 miljónir, og samt var skuldin 9 miljónir! Stjórnarformenn hefðu átt að leita ráða til Álftavatnsbyggðarmanna!

Félagshúsið varð nú að góðum notum fyrir byggðina. Á sunnudögum var þar hafður húslestur. Um prest var ekki að tala á þeim dögum, en byggðarmenn létu ekki hugfallast, og ráðstöfuðu sinni eigin guðsþjónustu. Jón heitinn Sigurðsson frá Geysi var sá sem oftast las upp úr lestrarbókinni. Sálmar voru sungnir hljóðfærislaust. Svo að endingu gengu allir fram salinn og þökkuðu Jóni Sigurðssyni fyrir lesturinn. Alt þetta var einnig alveg ókeypis því þá voru ekki einu sinni samskot tekin. Fólkið hafði líka mikla skemtun af að koma saman í Félagshúsinu á sunnudögunum. Það var staðið við eftir guðsþjónustuna til að spjalla við kunningjana, og margt hjónaband í byggðinni hefir ugglaust haft þar sinn uppruna.

Einu sinni man ég eftir því, að Félagshúsið var notað fyrir vetrarskóla. Venjuleg skólatíð var á sumrinu frá byrjun maí til októberloka. En bæði var þetta stuttur skólatími, og svo voru börnin stundum látin vera heima um mánaðartímabil til að hjálpa við heyskapinn. Svo til að bæta úr þessu var tekið til ráðs að hafa vetrarskóla í Félagshúsinu. Mr. William Eccles var þar kennari. Ef honum var nokkuð borgað fyrir það starf, var það víst gjört með mjög rýmilegu verði.

Einnig var Félagshúsið notað fyrir ýmsar skemtanir, svo sem

leiki og dansa. Þar var nú lítið um hljóðfæraslátt, því einn maður, eða i mesta lagi tveir, spiluðu á fíólín fyrir dansinum. En samt var fjörugt ,og var dansað alla nóttina, því fólk gat ekki farið heim fyr en farið var að birta. Stundum þegar heim kom var farið að mjólka kýrnar og ekki sofið þangað til næstu nótt.

Í sambandi við félagslífið vil ég nefna skóla-„picnics" sem haldin voru sameiginlega fyrir alla skóla í byggðinni. Það voru máske 9—10 skólar sem tóku þátt í þeim, og fólkið ferðaðist margar mílur á hestum og vagni til að sækja þessa skemtun. Þar var höfð skrúðganga og gefin verðlaun skólanum sem bezt leit út. Þar var höfð samkepni í framsögn, ræðuhöld, söngur, knattleikur milli skólanna og svo íþróttir eins og vanalega gerist. Og þetta þótti manni svo stórkostlegt og skemtilegt að það var einn aðaldagurinn á árinu. Bygðarfólk minnist þess að flestir kennararnir sem kendu á þessum skólum voru íslenzkir.

Nú vil ég segja dálítið meir frá kirkjustarfi í byggðinni. Ég er búin að nefna húslestrana. En seinna kom prestur í byggðina, séra Jón Jónsson, sem bjó börn undir fermingu og fermdi stóran hóp af börnum í Félagshúsinu. Síðar meir þegar Lundar-bær var byggður var kirkja sú, sem við erum í í kveld, byggð af frjálsum samskotum frá byggðarmönnum. Ennþá engin skuld. Séra Hjörtur Leo var hér prestur um langa tíð og kirkjustarf blómgaðist. Sunnudagaskóli var stofnaður og þroskaðist vel því einstakir menn og konur unnu með dyggð að því verki.

Um heimilislíf er það að segja, að mér alveg blöskrar þegar ég hugsa til hvað móðir mín og aðrar konur í byggðinni þurftu að leggja á sig við heimilisstörfin. Þá voru ekki komin þau þægindi sem nú tíðkast. Vatnið var sótt í brunninn og borið heim í fötum. Fötin voru þvegin í bala á bretti, og oft var farið sparlega með sápuna. Sokkar og vettlingar voru búnir til á heimilunum — ullin tekin af kindunum, þvegin, þurkuð, greidd, kembd, spunnin, tvinnuð og svo prjónuð — á fyrri tímum í höndunum, en síðar með prjónavél. Auk allra húsverka, hjálpaði kvenfólkið við mjaltirnar og jafnvel við heyskapinn á sumrin. En þrátt fyrir alt þetta var þó heimilislífið máske alveg eins hamingjusamt og það er nú, — og það var meira heimilislíf. Skemtanirnar voru svo oft búnar til heima. Fólk safnaðist í kringum hljóðfærið, ef það var til, og hafði samsöng. Sunnudagarnir voru oft notaðir til að heimsækja kunningjana. Og það virðist hafa verið meiri tími en nú gerist til að hafa vinskap við nágrannann.

Stundum ferðuðust heilar familíur í box-sleða margar mílur í heimsókn til vina og kunningja. Ég man eftir einu slíku tilfelli. Þegar þangað kom fóru allir að leika jólaleik meðan var að hitna

vatið fyrir kaffið. En þetta var nú nokkuð langt aftur í tímann, því jólaleikir fallnir úr móð fyrir löngu.

Það virðist vera að þrátt fyrir fátæktina, og þrátt fyrir það, að fólkið hafði ekki þau tæki sem nú gætu gjört lífið svo ánægjulegt, var þó lífið frekar ánægjuríkt. Framfarir af ýmsu tagi voru eins undraverðar þá eins og nú. Framtíðin virtist hafa mikið að bjóða. Járnbraut var lögð til Oak Point og síðar til Lundar; og Lundar-bær byggðist upp smám saman. Um það leyti sameinuðust sumir skólarnir og „Consolidated School" var byggður á Lundar.

En nú kem ég að því, sem maður vill síður athuga, en sem maður getur varla komist fram hjá að minnast á, sérstaklega á þessum dögum. Og það er árið 1914. Þá var eins og djöfullinn sjálfur hefði slegist í leikinn, því þá skall á fyrsta heimsstyrjöldin. Og hafði hún mikil áhrif á þessa byggð eins og aðrar íslenzkar byggðir. Margir ungir menn lögðu lífið í sölurnar, margir aðrir sem gengu í stríðið komu aftur með meiri eða minni heilsubilun. Og jafnvel þó okkar hlið vær sögð að hafa unnið sigur, þá var það enginn varanlegur sigur, því að það hefir aldrei síðan verið verulegur friður, hvorki hér eða annars staðar í heiminum. Ég sagði að djöfullinn hefði slegist í leikinn, og ég bæti því við, að hann virðist enn leika lausum hala um allan heim. Þó okkur hér í þessari byggð hafi liðið að mestu leyti vel á síðustu árum, þá erum við aldrei laus við þennan stríðsótta. Og manni getur heldur ekki liðið vel, þegar maður veit um þær hörmungar sem fólk í annari heimsálfu þarf að líða.

Einn ungur maður sagði við mig um daginn, að þetta væru hörmulegir tímar sem við lifðum á, en að hann væri þakklátur að lifa einmitt nú, því að tímarnir feldu í sér hvöt til sín og annara að finna úrlausn frá þeirri hættu sem við stöndum í, og að vinna af öllum mætti á móti þeim öflum sem leiða út í styrjöld. En ég er alls ekki viss um að ég vildi ekki skipta þessum tímum fyrir gömlu tímana sem ég hefi verið að lýsa.

Ég þarf ekki að vera mikil spákona til að segja, að miklar breytingar munu liggja fyrir okkar kynslóð. Hvort breytingin innifelur hina þriðju heimsstyrjöld vil ég ekki segja; því hver veit vissu sína um það, jafnvel þó öll dagblöð og flest útvörp séu sífelt að spá fyrir að svo muni verða?

En hver sem breytingin verður, og hvenær sem hún kemur, þá vona ég að allt það bezta frá gömlu tímunum hér í Álftavatnsbyggð verði varðveitt, svo sem rósemin, dugnaðurinn, gestrisnin, ráðvendnin og heilnæmt heimilislíf og félagslíf.

Salome Halldorson

Mrs. Alice Clemens Weinhardt

It is ever of interest to our readers to hear of people of Icelandic ancestry, from distant places. We are pleased, at this time, to mention Mrs. Alice Clemens Weinhardt, who for the past three years has been "House Mother" in the Girls' Dormitory at St. Olaf College, Northfield, Minnesota.

Mrs. Weinhardt is the daughter of the late Rev. Jon and Mrs. Clemens. Is is fitting that her parents' picture should be included at this time, for this will be of special interest to people of the Argyle parishes where Rev. Clemens served some years ago and where he made many friends. Mrs. Weinhardt visited Winnipeg in July.

FLORA BENSON

Reverend and Mrs. Jón Clemens

The Bishop of Iceland in Chicago

On the morning of January 7th, 1951, the famed church leader, Dr. Preston Bradley, announced to his congregation at The People's Church, 941 Lawrence Avenue, Chicago, Illinois, that he had the honour to introduce the most Reverend Sigurgeir Sigurdsson, the Bishop of Iceland. Everyone present was in death-like silence. All were extremely interested to hear the Bishop of a small island of which few knew much about.

The Reverend Sigurgeir Sigurdsson is a meek but healthy looking man in his latter life. He has a kind expression on his face which seems to make everyone present have a kind feeling toward him. He walked with dignity to the pulpit, a gold cross swaying to and fro against his black robe.

First, he thanked Dr. Bradley for the very kind invitation to preach the morning sermon. He then said, "I know I am among friends." Then he started his sermon in English.

He told of his native Iceland: its customs and government; over one thousand years old. "Iceland," he said, "has gone through dark and dismal periods in history." These periods were similar to the United States depression of 1929. He continued, "never did the Icelandic people give up hope for our trust was in God." Yes, these people of a small island in the north Atlantic had faith. The Bishop said that their faith and devotion to God is expressed in the opening lines of the Icelandic national anthem, "O, Gud vors lands! O, lands vors Gud, vér lofum þitt heilaga, heilaga nafn." What a beautiful thought for us all in these uncertain days!

One day while the Bishop was yet a minister he casually noticed a funeral procession by the seaside in his native Iceland. The wife of the deceased man was filled with grief. She asked the Reverend Sigurgeirsson for advice. He said that she should have no fear for God would guide and help her. He said, "many times we forget God but in times of trouble we turn to Him."

The Bishop concluded his sermon saying, "We are in God's hands."

After the sermon, a hymn written by Dr. Bradley was sung by the congregation. The Bishop then sung the words of benediction in Icelandic. After that Dr. Bradley asked if there were any Icelandic people in the congregation and if there were would they please

stand up. Promptly thirty-six people stood up, including three young men who were students from Iceland studying at the Illinois Institute of Technology. A happy twinkle came into the Bishop's eyes. Many other Icelanders residing in the Chicago area heard him. The morning sermons of the People's Church are broadcast over a Chicago radio station.

After the sermon the Bishop talked with the thirty-six Icelanders in the congregation and any others that were interested in meeting him. The people also met his lovely wife who was with him on the trip.

I believe everyone enjoyed seeing and hearing the Bishop of Iceland, especially the thirty-six Icelanders present.

GEORGE HANSEN,
2635 Hampden Court,
Chicago 14, Illinois.

NOTE—The author of this article wrote: "Last year a relative sent us a copy of Ardis. I enjoy the magazine very much, even if I can only read the English articles. You might care to print this article."—G.H.

A Christmas Prayer

We thank Thee for this place in which we dwell, for the love that unites us, for the peace accorded us this day, for the hope with which we expect the morrow, for the health, the work, the food and the bright skies that make our life delightful; for our friends in all parts of the earth . . . Spare to us our friends . . . Bless us, if it may be, in all our innocent endeavors. If it may not, give us strength to encounter that which is to come . . . and in all changes of fortune . . . down to the gates . . . loyal and loving one another.

R. L. S.

Hún móðir hans

EFTIR MARY BRINKER POST

„Þau þurfa mín ekki lengur með, Elsie finst að ég sé gamaldags og ég veit ekki hvað Fred finst — ég er bara hin aldraða móðir hans, sem hann þarf nú að sjá um. Þau láta mig hafa nóg af öllu en þau leita aldrei ráða til mín með neitt".

Þessi orð voru töluð af Jane Chaffings við sjálfa hana, eða öllu heldur við hennar eigin hjarta, eins og hún orðaði það. Hún sagði þetta þegar hún stóð ein við hliðið á gripahaganum að kvöldi til. Kvöldgolan var svo hressandi er hún lék um hrukkótta vangana og ýfði gráu lokkana hennar.

Það var engin nýjung að Jane segði hjarta sínu ýms leyndarmál. Hjarta hennar tók á móti því og ljóstraði aldrei upp leyndarmálinu. Í gegn um árin hafði hún haft þann sið að segja því það sem hún gat engum öðrum sagt. Hún var sterk kona, þolgóð og stolt, sízt af öllu vildi hún láta fólk vita um tilfinningar sínar. Oft datt henni í hug hvort ómögulegt væri að eitthvað það skeði, sem sannaði það að hún gæti ennþá framkvæmt eitthvað, sem sannaði það að verki hennar væri ekki lokið.

Ung smávaxin kona í bláum kjól kom út úr húsinu og kallaði: „Mamma! mamma! Er nokkuð að þér? Það er komið döggfall, viltu ekki koma heim".

„Hvað skyldi vera að mér", tautaði Jane. „Döggfall! Eins og þessi indæla svalandi dögg geti gert mér nokkurt mein! Ég hef vaðið gegn um græna grasið, sem náði upp að hné, þegar það var vott af dögg, og orðið vel blaut í fæturnar og það var þvílík hressing í því. — En ég verð að fara heim svo hún sendi ekki Fred eftir mér, þá finst honum að ég sé veikluð gömul kona, sem að hann þurfi að leiða heim". —

Hún gekk í gegn um griparéttina. Sonur hennar og tengdadóttir komu út á svalirnar, og voru að tala saman. Þau voru ein og hvert öðru nóg, í veröld út af fyrir sig. Jane talaði aftur við hjarta sitt án þess að mynda nokkur orð. „Það virðist sem ég sé ekki framar til — en mér þykir vænt um að sonur minn hefir ekki verið alinn upp eins og sumir piltar, sem altaf halda í pilsið hennar móður sinnar. — Bara ef ég gæti sýnt það að ennþá á ég eitthvað til að gefa — ég er ekki búin að vera".

Fred brosti alúðlega þegar hann sá móður sína. „Varstu að líta yfir landareigina, mamma?"

Já, það er alt að verða svo þurt, það þarf enginn að hræðast

döggfallið, Elsie, það hefir ekki komið dropi úr lofti í tvo mánuði. Ég vildi að það kæmi regn, ég hræðist þennar þurk".

Fred leit á móður sína, augu þeirra mættust, bæði skildu hættuna. — „Ég held að vindstaðan breytist, þá kemur máske regn", — svo hélt hann áfram samtalinu við konu sína. „Eins og ég var að segja þér áðan". —

Jane gekk til svefnherbergis síns og háttaði. Hún átti oft erfitt með að sofna á kvöldin, því nú var hún aldrei líkamlega þreytt. „Ég vildi að það kæmi regn", hugsaði hún, „ég mundi sofna af það gæti rignt".

En það kom ekkert regn þá nótt og ekki alla þá viku. — Og svo kom þessi þunga reykjarsvæla í loftið, himininn var svo undarlega þakinn móðu, hitinn varð þvingandi. Nágranni þeirra kom við og sagði að það væri skógareldur nokkrar mílur í burtu. Hann gat þess líka, að stór hópur manna úr bænum hefði verið kallaður til að hjálpa. — „Það getur farið svo, Fred, að allir bændur verði líka að fara ef þeim tekst ekki að slökkva eldinn".

Mennirnir gengu þungbúnir út og töluðu saman fyrir utan húsið. Jane stóð við gluggann, augu hennar tindruðu, hún skildi þetta alt betur en þeir. Akrarnir voru nú hvítir til uppskeru, haglendið orðið þurt og skrælnað, ef vindstaðan ekki breyttist var heimilið og alt því fylgjandi í voða.

Eldurinn geysaði í fjóra daga, vindstaðan var óbreytt. Eldurinn var nú kominn í greniskóginn og trén féllu með braki og brestum. Mennirnir voru orðnir örmagna af þreytu, þeir sendu boð að biðja alla bændur að koma og hjálpa.

Fred bjó sig í snatri. „Vertu alveg áhyggjulaus um mig, Elsie", sagði hann við konu sína. „Ég skal ekki fara mér að voða. Það er engin hætta að eldurinn komist hingað. Okkur tekst að slökkva hann — en ef svo skyldi fara þá manstu að setja hestana fyrir vagninn og keyra í burt — en það kemur ekki fyrir. Ég kem heim á morgun".

Konurnar tvær stóðu hlið við hlið og horfðu á eftir honum. Svo mættust augu þeirra. Elsie grét sárt. „Ó, móðir mín!"

„Ekki að gráta, það kemur ekkert fyrir hann — nú skulum við búa okkur til gott kaffi og fara svo að mjólka kýrnar, við höfum verk fyrir hendi". — Þær fóru út og mjólkuðu kýrnar. Það tók þær nokkuð lengi — svo gerðu þær kvöldverkin og sátu um stund og töluðu saman. Vindurinn hvein úti, reykjarsvælan var orðin nærri óþolandi. — Loks fóru þær að hátta en þorðu varla að sofna.

Síminn hringdi — á augnabliki var Jane komin ofan og svaraði — það var rödd sonar hennar. „Ég er á leið heim,

alt er eitt eldhaf hér, sérðu bjarmann út um gluggann?" Jane leit út. „Já, Fred", sagði hún rólega, „loftið er eins og eldur og reykjarstrokan sést vel". — „Settu aktygin á hestana í snatri og beittu þeim fyrir vagninn. Leystu út gripina, þeir hafa vit á að fara ofan að vatninu. Ég kemst ekki heim fyrir tvo klukkutíma, því að ég verð að fara í kringum eldinn til að komast heim".

Jane hraðaði sér upp á loft, klæddi sig í snatri og sneri hárfléttunni upp í körfu í hnakkanum. „Elsie", sagði hún rólega. „Fred símaði; eldurinn er kominn í skóginn á bak við. Vefðu utan um barnið, taktu saman það sem dýrmætast er og vertu tilbúin þegar ég kalla. Ég er að fara út að leysa skepnurnar og setja aktygi á hestana".

Elsie klæddi sig og hlýddi skipun tengdamóður sinnar í fumlausum flýti.

Jane fór út í þetta einkennilega bjarta næturloft. Brak eldsins heyrðist í fjarska, gneistaflug sást í lofti. — Jane hljóp við fót, á svipstundu hafði hún leyst alla gripina og komið þeim út. Þeir skildu hættuna og brunuðu í áttina til vatnsins. Svo fór hún inn í hesthúsið þar sem Nell og Frank stóðu bundin. Blessaðir gömlu vinirnir hennar — vinnuhestarnir, sem höfðu þjónað svo vel og lengi. Á svipstundu hafði hún sett á þau aktygin og keyrt þau út — en hvað er þetta! hún stýrir þeim fram hjá vagninum og beitir þeim fyrir plóginn, sest í sætið, slær í hestana og fer á stað.

Jane ætlaði sér ekki að flýja eldinn. Hún ætlaði sér að yfirvinna hann. Hún vissi hvað við átti, ef henni tækist að plægja nokkur plógför í kringum heimilið kæmist eldurinn ekki yfir það. — Henni fanst hún væri ung í annað sinn, það var svo undursamlegt að vera aftur farin að stjórna hestunum. — Hún kunni lagið á að tala við þá og þeir viltust skilja hættuna og beittu öllum kröftum til að fylgja leiðsögn hennar sem hélt í taumana.

Elsie var tilbúin og beið með barnið í fanginu — hún gekk út að glugganum óróleg yfir þessari töf. Hún hljóðaði upp yfir sig þegar hún sá tengdamóður sína sitjandi í sætinu á plógnum og vera að plægja undir hveitiakurinn hans Fred. — Hárnálarnar höfðu allar dottið úr hárinu, fléttan hafði raknað upp og hvíta hárið flyksaðist um herðar hennar. Hún hélt áfram að plægja, nú var þessi plægði blettur orðinn svo breiður, alt umhverfis heimilið og nokkuð af akrinum. — Elsie stóð stein lostin. „Hún er brosandi", sagði hún og orðin liðu út í reykjarsvæluna og hurfu út í hitamóðuna.

Jane hætti að plægja og tók aktygin af kófsveittum hestun-

um og leiddi þá inn í hesthúsið. Svo gekk hún tíguleg og hvöt í spori eftir tveimur vatnsfötum, og tveimur strigapokum, fylti föturnar með vatni og bar þær að jaðrinum á plægingunni ef ske kynni að neistar bærust yfir.

Þegar Fred kom heim voru þær Jane og Elsie að skvetta vatni á húsþakið. Hann stóð orðlaus — eldurinn hafði staðnæmst við plæginguna. — Hann leit á Elsie. — „Hver kom og hjálpaði okkur — hver frelsaði heimilið okkar?"

Tárin streymdu niður kinnar Elsie, hún sagði aðeins: — **„Það var hún móðir þín — hún móðir þín".**

(Ingibjörg J. Ólafsson þýddi)

Táknið

Eftir GUÐRÚNU BRUNBORG, *Osló, Noregi*

Ég var að koma heim eftir fleiri mánaða ferðalag um föðurland mitt. Ég hafði vonað að ég gæti stungið upp veginn að þeirri braut, sem gæti tengt þessi tvö lönd nánara saman böndum vinskapar og menningar. Það lá mér þungt á hjarta að æskulandið mitt kyntist á réttan hátt ættjarðarást æskunnar, sem hafði fórnað lífinu í frelsisbaráttu allra þjóða. Oft hef ég í huganum spurt um hvort forsjónin hafi endurgoldið þessum tiltölulega fáu, sem skildu þessa baráttu til hlýtar, með því að kalla þá til æðri starfa í fullkomnari og betra heimi.

En hér ætla ég aðeins að segja frá atviki sem skeði þetta kvöld. Ég var hamingjusöm og fegin yfir því að vera komin heim til manns og barna og geta gefið þeim þá umönnun og ástúð sem þau áttu kröfu á. Aldrei hafði ég þó fundið það greinilegar að ég var tengd föðurlandi mínu sterkari öflum en sálin líkamanum. Hver hugsjón sem nokkru var verð í brjósti mér átti rót sína í moldu æskustöðvanna. Það var orðið hljótt í húsinu — allir voru gengnir til hvílu nema ég. Mér fanst ég yrði að senda kærum vini heima eitthvað af þeirri velvild og fögru minningum sem ég bar í brjósti til hans. Ég hafði fundið svo margar sælar endurminningar um son minn í návist þessa unga vinar. Ég gat ekki annað en glatt mig yfir því að nú gat ég skrifað hugsanir mínar og sent þær heim í átthagana, þar sem þær yrðu varðveittar og skildar í viðkvæmu, hreinu hugarfari.

Ég var ekki lengur einmana heima, útlendingur meðal allra vina, ættingja og landa. Kyrðin í húsinu var djúp og mjúk eins og stöðuvatn sem klettabelti girðir á alla vegu. Það var eitthvað svo angurblítt og þýtt í þessari ró. Ósjálfrátt hvíslaði ég nafn sonar míns — það er fróun og gleði sem ég oft veiti mér þegar ég er alein og veit að enginn getur heyrt það, þegar ég er ein með gleðina og minningar sælunnar yfir því að hafa átt þennan son, notið hans barndóms og æsku og numið af honum lögmál og vísindi lífsins sem hann naut svo frjálst, fullur þakklætis, aðdáunar, lotningar og gleði. Það var eins og myndin af honum, sem stóð fyrir framan mig á skrifborðinu, væri orðin lifandi, brosið bjart, augun blíð og glöð.

Kyrðin — getur hún talað? Kyrðin söng svo hægt og hljótt en þó sigursælt:

„Móðir mín! Þú finnur mig í öllu sem þú elskar. Ég er nær þér nú en á meðan þú sást mig hjá þér". Á meðan ég horfði á myndina steig bæn upp í huga mér: „Guð gefðu mér sannindi fyrir því að ég sé á réttri leið, að vinna mín sé þér þóknanleg. Gerðu mig verða þess að skilja og njóta alls þess góða og fagra sem þú veitir mér".

Klukkan litla á borðinu sýndi að nóttin var komin, og vel gat verið að ég héldi vöku fyrir manni mínum. Ég safnaði því huganum um bréfið og kvaddi frænda minn og vin, sem ég fyrst hafði kynst þetta sumar. Hann hafði flutt inn í hið auða rúm móðurhjarta míns. Þar hlúði ég að öllum fögrum endurminningum samveru okkar. Það var móðir sem kvaddi son sinn en ekki frænka frænda.

Það brann ljós á litla lampanum á náttborði manns míns. Mitt rúm lá í skugga. Angurblíð augu mættu mér og ég sá sorg í svipnum. Ég gekk að rúmi mínu. — Þar lá stórt umslag. Ég tók það upp til að leggja það á náttborðið mitt, fann þá að það var tiltölulega þungt og lítill harður hlutur var í neðsta horninu. Það var eins og ég vissi að nú héldi ég tákninu í hendi mér, en hvaða tákni? Og hvernig var það komið hingað einmitt í kvöld? Ég tæmdi umslagið í hendi mér. Úrið og annar ermahnappur sonar míns lágu í lófa mínum. Þetta var kraftaverk, það var lifandi kveðja frá syni mínum, sem hafði fórnað öllum sínum kröftum og lífi fyrir frelsi, réttlæti og frið þjóðar sinnar. Hversu oft hafði ég ekki óskað eftir að fá úrið sem ég vissi að honum þótti svo vænt um og hnappurinn hafði sína sögu. Þetta var dýrmæt minning.

Minningarnar streymdu í huga minn, minningar sem hver um sig mundi vera nóg efni í smásögu. Ég mintist fagurs vormorguns — það var sunnudagur. Við hjónin kölluðum á drenginn okkar og gáfum honum úrið. Við vorum áreiðanlega eins hamingjusöm yfir því að við gátum klofið þessa tiltölulega stóru útborgun eins og drengurinn var að fá úrið. Ég sá glaða svipinn, þakklætið og aðdáunina, sá svo skýi bregða fyrir gleðina í svipnum, augun næstum hrædd og sorgþrungin horfa á okkur: „Mamma! Pabbi! Nú hafið þið gert of mikið fyrir mig. Þið hafið ekki efni á þessu?" Svo sá ég heiðskíruna og sólskinið í augunum þegar við báðum hann að njóta úrsins með góðri og glaðri meðvitund.

Hnappana fékk ég fyrstu jólin sem ég var heitbundin manni mínum. Þeir voru jólagjöf frá honum, með gleym-mér-ei á hvítum emalínflöt. Fyrir sjö árum hafði ég látið þá í skyrtuermar sonar míns, þá var hann fangi í þýzkum herbúðum. Ég þráði að senda honum eitthvað sem hann vissi að væri mér dýrmætt. Bréf fékk ég aldrei leyfi til að skrifa honum. Ég vissi að litla blómið talaði sitt mál, mál sem þýzku fangaverðirnir ekki skildu.

Ég lagði úrið að eyra mínu, það gekk hægt og rólega, var byrjað að mæla tímann aftur. Það lifði, lifði eftir öll þessi ár í fanga- og herbúðum. Ósjálfrátt varð ég að spyrja sjálfan mig um hvað úrið gæti sagt mér af ilsku, hatri og hefnd, af vonbrigðum, sorg og neyð, af vonum, vilja og sigri, ef það hefði getað sagt sögu sína.

Ég leit spyrjandi á mann minn: „Það er til þín, þú átt að bera það á meðan þú lifir". Hann sagði mér að það hefði komið með póstinum þá um kvöldið. Hann vildi bara ekki láta mig vita um það fyr en allir voru komnir í ró. Ég lagði handleggina um háls hans og þrýsti kossi á sorgmæddu augun. Hugurinn var svo sár, svo sár — þó var ég hamingjusöm í sorg minni. Ég hafði fengið táknið sem ég hafði þráð í öll þessi ár og þetta sama kvöld beðið um að fá.

Ég vildi ekki yfirbugast af tilfinningum mínum í nærveru manns míns — það gat verið nógu erfitt fyrir hann samt. Ég þráði að sjá syni mína og gekk inn í herbergi þeirra. Þeir yngstu sváfu vært og rótt, en um leið og ég hallaði hurðinni að dyrastafnum og kveikti lítið ljós opnaði elzti drengurinn augun. Hálfsofandi breiddi hann út faðminn á móti mér og hvíslaði jarðarinnar fegursta nafni: „Móðir mín". Hér var gott að vera. Hér gat ég verið eins lítil og veik sem ég hafði þörf á. — „Mamma, þetta er kveðja frá honum til þín. Það er þakklætisvottur fyrir

starf þitt síðan Þjóðverjar handtóku hann". — Úrið stóð á níu — ég kom við upptrekkjarann og það fór strax að ganga. „Níu, mamma! Bendir það ekki á nýtt líf, nýjan kjark og nýtt verkefni?"

Þrátt fyrir tárin sem streymdu nú óhindruð, frí og frjáls niður vanga mína — fyrstu svalatárin í annars nærveru síðan að sonur minn hvarf — var hugurinn þrunginn af þakklæti fyrir alt sem ég átti, alt sem ég hafði leyfi og rétt til að annast, elska og treysta. Ég var ósegjanlega rík — ég átti tvö lönd, bæði jafn hjartfólgin, efnileg og góð börn og þann bezta förunaut.

Aldrei hef ég skilið betur en þessa nótt það einfaldasta og léttasta af öllum boðum og lögum: „Elskið og þér munuð elskaðir verða". Mætti það verða öllum ljóst í þessum heimi að þetta er það æðsta boð og það einasta, sem getur sameinað hverjar sálir, hvert heimili, hverja þjóð og allar þjóðir. Þá yrði dýrðar friður á jörðu.

Eftirmáli eftir Lilju M. Guttormson

Ég mætti Guðrúnu Brunborg fyrst sumarið 1950 á skrifstofu Canadíska sendiráðsins í Osló, Noregi, en þangað kom hún stundum til þess að fá til láns stuttar kvikmyndafilmur frá Canada. Hún bar þessi merki að hún hefði liðið mikið, bæði á líkama og sál, en svipurinn lýsti sigri unnum yfir þrautum og sálarkvölum. Hún gengur hölt. Svo frétti ég að hún hefði misst son í síðari heimsstyrjöldinni — hann hafði verið tekinn til fanga og sendur til Buchenwald á Þýzkalandi, þar sem að hann dó eftir miklar þjáningar. Það sem gerði þetta atvik svo tilfinnanlega sárt fyrir hana var að hún varð til þess í ógáti að gefa þýzku hervöldunum hér utanáskirft hans þar sem hann var í erindum til hjálpar landi sínu.

Nokkru eftir þennan atburð var hún skorin upp við sjúkdóm í fæti og lá hún á sjúkrahúsi í níu mánuði. Á þeim tíma fæddist og þroskaðist í huga hennar sú hugmynd að hún skyldi stofna minningarsjóð Olavs Brunborg. Þá ákvörðun efndi hún og myndaði tvo sjóði, annan sem hún gaf háskóla Oslóar til stuðnings norskum stúdentum sem stunda nám á Íslandi, og hinn gaf

hún Íslandi til stuðnings íslenzkum námsmönnum í Noregi. Í sjóðina gaf hún lífsábyrgð eftir son sinn og svo fé sem hún aflaði með því að halda fyrirlestra og sýna myndir bæði á Íslandi og í Noregi. Starf hennar hefir því tvöfalt markmið, að halda lifandi minningu sonar síns og að kynna betur hvert öðru löndin, Ísland og Noreg. Á Íslandi ferðast hún og flytur fyrirlestra um Noreg og sýnir myndir af landinu og iðnaði þess. Sömuleiðis kynnir hún Ísland Noregi. Þrátt fyrir veila heilsu hefir hún oft ferðast um í Noregi og seinast í vetur ferðaðist hún um vesturlandið. Hún hefir einnig í hyggju að stofna til sýningar á íslenzkum munum í Osló. Sjálf hefir hún alla reiðu heklað ótal teppi úr íslenzkum lopa til þess að setja á sýninguna.

Í bréfi til Íslands þar sem Guðrún Brunborg biður um hjálp við sýninguna kemst hún svona að orði: —

„Hjálpið mér að byggja sterka brú á milli landanna, menningarbrúna á milli hinn beztu ungu mentamanna vorra, þá brú, sem verður sterkari með hverju ári og öld sem líður. Það er aðeins hornsteinninn sem nú er verið að leggja og guð veit að ég finn sárt til ófullkomleika míns að stjórna framkvæmdum byrjunarstarfsins. Ekkert hefði getað gefið mér þrek til þess að leggja út í þetta starf annað en sú fórn, er ég varð að færa Noregi. Við mæður fórnuðum svo miklu, að við teljum okkur hafa rétt til þess að óska þess og vona að dauði drengjanna okkar verði mannkyninu til góðs. Aðeins það að hugsjónir þeirra nái fram að ganga og lifi í orðum og verkum komandi kynslóða, sættir okkur við þær hörmungar sem þeir þurftu að líða áður en dauðinn kom sem hinn bezti vinur í þraut".

Í sambandi við þetta tilfelli er markvert að athuga hversu græðandi er, háleitt markmið og þróttmikið starf við sálarmeinum. Guðrún Brunborg sökti sér ekki niður í sorg sína sem hæglega hefði getað veikt hana andlega sem líkamlega — nei, hún tók sér mikið starf fyrir hendur, þarft starf í þágu tveggja landa, en í því starfi er hún að vinna í minningu sonarins. Hugsunin um hann og trúin á kærleikann gefa henni mátt til þess að halda áfram þrátt fyrir vanheilsu og ýmsa aðra erfiðleika.

Guðrún Brunborg bauð mér til sín einn sunnudag og hjá þeim hjónum naut ég gestrisni og skemtunar. Hún sýndi mér myndir af syni sínum og grein sem hún hafði skrifað í sambandi við hann. Mér fanst þessi grein vera merkileg og gefa góða skýringu á móðurtilfinningum hennar og hvernig hún sætti sig við sonarmissirinn, læt ég hana því fylgja hér með. **L. M. G.**

KALLAÐAR HEIM

Frú Ingiríður Jónsson

1878 — 1951

Frú Ingiríður Jónsson

Mér mun manna skyldast, og reyndar einka ljúft, að minnast frú Ingiríðar Jónsson, frekar (sjá Lögberg) og skjalfesta nafn hennar í „Árdísi“, í ævisögusafni vestur-íslenzkra merkiskvenna. Vissulega á hún það skilið að skipa sæti í þeim hópi sem lengi mun minnst sakir fórnfýsi, þjónustu á vettvangi kirkjunnar, og kærleika til allra samferðamanna sinna.

Mér er ljúft og skylt að minnast frú Ingiríðar fyrst og fremst vegna þess að hún var ekkja fyrirrennara míns í prestsembættinu við Fyrstu lútersku kirkju í Winnipeg, dr. B. B. Jónssonar; en hann sýndi mér það traust að fá mig ráðinn til sín sem aðstoðarprest, sem svo leiddi til venjulegrar ráðningar til starfsins, að honum látnum. Ekki gat það heitið að ég nyti verulegrar samvinnu með honum, því um það leyti að ég kom til borgarinnar ágerðist sjúkdómur hans svo mjög að hann varð brátt ófær til verka, og gerðist rúmfastur snemma vorsins 1938. Mátti því heita að ég byrjaði starf mitt í Winnipeg, ókunnugur flestum meðlimum safnaðarins, málum hans og starfsháttum. Á jafn yfirgripsmiklu starfssviði sem Fyrsta lúterska söfnuði, mun ókunnugum presti næsta erfitt að finna fótum sínum forráð í fyrstu. Á fyrstu

árunum var það mér ómetanlegur styrkur að njóta vináttu og leiðbeiningar frú Ingiríðar, en hvorutveggja lét hún örlátlega í té. Margoft lagði ég leið mína heim til hennar til að ræða ýmis mál, enda voru hæg heimatökin þar eð við vorum næstu nágrannar öll árin sem hún átti ólifuð.

Eðliðlegt hefði það verið, frá mannlegu sjónarmiði, ef henni hefði sárnað að sjá annan mann taka við embætti manns hennar, sjá meðlimi safnaðarins leggja leið sína í **næstu dyr** en ekki að hennar dyrum eins og fyrr; og sjá aðra konu skipa prestskonustöðuna sem hún hafði notið og staðið í með mikilli prýði í nær aldarfjórðung. Ef til vill voru það henni vonbrigði að sjá, þegar á reyndi, að eftirmaðurinn var ekki nógu stór til að fylla sæti fyrirrennarans, og taldi sér auk þess skylt, vegna upplags síns, reynslu sinnar og samvizku, að fara aðrar leiðir en hann hafði vísað til í nokkrum málum. En ef slíkar hugrenningar ásóttu hana nokkru sinni lét hún aldrei á því bera, en taldi hins vegar sjálfsagt að hver maður væri sjálfstæður í hugsun og sjálfum sér trúr. Ávalt var hún jafn glöð, vingjarnleg og hjálpsöm. Sál hennar var stór og göfug, og bar vott um mikinn andlegan þroska.

Ég á margar myndir af frú Ingiríði í huga mínum, dreifðum yfir langt árabil, og ýmsar þeirra firnast ekki.

Ég sé þau hjón á skemtiferð vestur á Kyrrahafsströnd. Þau eru, einkum hann, nokkuð við aldur. En þau leika á alls oddi, þau eru vingjarnleg, en einkum þó virðuleg. Það er auðséð að þar fara merkishjón, höfðingjar í andans heimi, hjón sem ávinningur er í að kynnast.

Ég sé hana í sæti sínu í kirkjunni, sunnudag eftir sunnudag, ár eftir ár. Það sem dróg hana þangað var ekki lengur maðurinn hennar, eða skylduraekni hennar gagnvart honum. Hún vissi það ofur vel að málstaðurinn er manninum meiri, hver sem hann er, og það er boðskapur kirkjunnar sem styrkja ber, sem og veitir mönnum þrótt í baráttu lífsins, fremur en persóna mannsins sem í stólnum stendur. Kristindómurinn var henni ekki fyrst og fremst hagsmunaatriði, eða atvinnuspursmál, heldur lifandi hjartans mál. Þessu bar hún glöggt vitni í persónulegum hörmum við fráfall manns síns og bræðra, og með stöðugri árvekni, trúmennsku og verðugu fordæmi.

Ég sé hana mörgum sinnum á heimili sínu í hópi vina sinna, barna og barnabarna. Hún var ávalt glaðvær, veitandi andlega og líkamlega, fróð og fræðandi. Hún ræðir hvert mál skemmtilega, hefir glöggt auga fyrir mönnum og málum, en er ávalt mild í dómum sínum, og færir hvers manns málstað til betri vegar.

Ég sé hana nú í seinni tíð, særða til ólífis, lamaða á líkamanum,

og hrelda af þungum hörmum. En sálarlífið er ósnortið, kjarkurinn óbilandi, hún vill lifa, hún vill verða aftur heil. Hún virðist trúa því að svo muni verða, og ástundar með ótrúlegu þreki og viljafestu alt sem að því átti að miða.

Svo kom flutningsdagurinn, síðasta kaffidrykkjan að heimili hennar, — það er spjallað um margt, allir eru glaðir. Ég er að flytja mig til í bænum; hún er um það bil að flytja sig í annað híbýli í húsi föðursins sem hún hefir þjónað, — en við vitum það ekki. Ég þakka fyrir mig og mína og segi: „Vertu blessuð, við sjáumst aftur bráðum".

Já, vertu blessuð, frú Ingiríður! Við segjum það öll sem kynntumst þér. Þökk fyrir samfylgdina þann áfangann sem lokið er. „Við sjáumst aftur bráðum". **V. J. E.**

Miss Elin Anderson

Social Worker and First Director of Family Bureau, Winnipeg.

Miss Elin Anderson

It was a beautiful, bright day last January when people flocked to the Lutheran Church in Selkirk to show their respect to the memory of one of our finest Icelandic women, who was that day laid to rest in the Lutheran cemetery of Selkirk. The funeral service was simple but beautiful, conducted by the pastor, Rev. S. Olafsson. According to her wish her remains were brought to the church and town of her childhood to be laid to rest beside her mother whom she had lost while she was a little girl of twelve years. This woman was Miss Elin Anderson.

She had an unusually brilliant career and was a very gifted woman. She was born in Selkirk, May 29th, 1900. Her parents were Mr. and Mrs. John Anderson. She is remembered by many as a

beautiful quiet girl, brilliant, yet unassuming. She received her early education in Selkirk. In Winnipeg she attended the Tache High School and Wesley College. She received her M.A. degree at the Columbia University. Also a diploma at New School of Social Science. She studied and made research of welfare work in Brooklyn and later in New York City and graduated from New York School of Social Science. In 1936 she returned to Winnipeg, there she founded the Family Bureau and became its first director as well as a temporary secretary of the Social Welfare Commission, before returning to the United States.

In this field of work Elin will always be remembered and honored as a pioneer worker both in Canada and the United States. During her last years she also worked with health specialists throughout the United States in Public Health Service work and during last summer she studied at Fort Collins, Colorado. She wrote many articles related to her work, delivered many splendid lectures in different parts of the United States. She also wrote a book entitled "We Americans" in 1937, a social survey for which she received a prize of one thousand dollars.

It is worth mentioning that a memorial meeting for Elin Anderson was held in Washington, D.C., June 11th. This meeting was sponsored by leaders of the Public Health Service, Research in Medical Economics and Extension Service in Washington. Deep and sincere admiration was expressed for her wonderful work in planning and organizing medical and health service and her great genius in carrying out such planning. It was decided to publish a dignified, attractive pamphlet with selections of Elin's articles and writing. All her friends rejoice deeply that her memory is thus honored.

We who belong to Elin's national group as well as all her coworkers and friends feel greatly indebted to her and deeply touched by her remarkable accomplishments. In the midst of her splendid career, just past the prime of life, she returned to her home in Winnipeg last summer. After an illness of a few months she was called to a higher sphere of activities, January 4th, 1951. We cherish her memory and thank God for her labors, her courage and her wisdom and pray that her soul will be blessed through all eternity.

INGIBJORG J. OLAFSON.

Guðrún Þjóðbjörg Bíldfell

1899—1950

Guðrún Þjóðbjörg Bíldfell

Guðrún Bíldfell var fædd í borginni Seattle í Bandaríkjunum, 19. júlí, 1899. Foreldrar hennar voru heiðurshjónin, Ögmundur Jónsson Bíldfell, frá Bíldsfelli í Grafningi í Árnessýslu og Sigríður Jónsdóttir Jónatanssonar frá Haukafelli í Norður-Múlasýslu. Barn að aldri fluttist Guðrún með foreldrum sínum til Winnipeg þar sem heimili hennar var til dauða dags.

Guðrún var meðal kvenmaður á hæð og fjörmikil, augun dökk og leiftrandi, hárið þétt og fíngert og sat eins og glæsileg kóróna yfir andlitssvip hennar, sem var í senn fríður, gáfulegur, góðlegur og kvenlegur en þó þróttmikill.

Æfisaga þessarar merku konu verður ekki sögð hér, því það hefir verið rækilega og vel gjört og svo leyfir rúmið í Árdís það ekki, en á eitt eða tvö einkenni vil ég benda, því bæði eru þau lærdómsrík og eftirtektarverð.

Innan við tvítugs aldur hafði hún myndað sér fasta lífsskoðun. Lífið er vanalega leikandi og hyllingakent á því tímabili æfinnar, en frá því var hún undantekning. Mér er enn í fersku minni samtal, sem að ég átti við Guðrúnu Bíldfell á námsárum hennar, eða réttara sagt, á skólaárum hennar, því að námsár hennar voru jafn mörg aldursárunum. Hún var altaf að nema, að læra og að þroskast andlega. Ég spurði hana hvað hún ætlaði sér á sviði mentunarinnar, hvort að hún væri að hugsa um að nema læknisfræði, lögfræði eða einhver önnur fræði. Hún horfði alvarlega á mig dálitla stund og segir svo ákveðið: „Nei, ég veit að þeim stöðum eru samfara hærri laun, ef að vel gengur, en ég hugsa ekki um launin fyrst eða fremst. Ég er að hugsa um hvar þörfin er brýnust og hvar ég get orðið að sem mestu liði — það er við

kenslu barna og veit ég að þar get ég verið að mestu gagni". Þetta sýndi heilbrigða hugsun hjá stúlku, jafn ungri og hún þá var.

Annað sem einkenndi Guðrúnu Bíldfell var frábær trúmennska — trúmennska við alt það, er hún áleit hreinast og háleitast í lífinu. Hennar óbilandi viljaþrek kom fram í öllu er hún starfaði að — hvort það var kennsla unglinga, garðrækt ilmfagurra blóma eða við listmálningu, sem var hennar mesta unun.

Þegar Bandalag Lúterskra Kvenna kom á stofn kristilegri kennslu meðal barna út um sveitir var Guðrún boðin og búin að hjálpa þar — gaf helming af sumarfríi sínu og ferðaðist út um bygðir með vinstúlku sinni — Miss Jenny Johnson — báðar miðskólakennarar í Winnipeg, og fengu þær mikið þakklæti fyrir vel unnið starf.

Ég vildi að ég mætti halda áfram að rifja upp endurminningar um þessa listrænu, mikilhæfu og merku konu, en því miður verð ég að láta staðar numið, rúmsins vegna.

Guðrún Þjóðbjörg Bíldfell lézt á St. Boniface sjúkrahúsinu 24. október s.l. eftir sjö ára veikindastríð, sem hún bar með sérstakri hugprýði og þolinmæði. Ögmundur faðir hennar lézt tveim árum á undan henni, en bróðir hennar, Jón, og móðir hennar syrgja sárt þessa heitt elskuðu systur og dóttur.

Það var þungt að þurfa að fylgja þér til grafar, frænka mín, en gott að vita hvað minningin um þig er björt og hrein og lifir í þakklátum hjörtum hinna mörgu vina.

Hver sem lifir hreinn og trúr,
hræðist aldrei dauðans dúr.
Hné þitt höfuð hægt og rótt;
hvíl í Guði, góða nótt. —M. J.

J. J. B.

Frú Gróa Pálmason

Frú Gróa Pálmason

Hún var heilsteypt kona, hún frú Gróa Pálmason, hún fylgdi þeim málefnum sem hún unni af huga og hjarta, og studdi þau með ráð og dáð, því hennar trú fylgdi verkin.

Mín fyrstu kynni af henni voru um það leyti sem þau voru nýlega gift, frú Gróa og maður hennar, meistara smiður Sveinn Pálmason, og varð ég fljótt var við að hér var um höfðinglega konu að ræða, enda ætt hennar af ágætum stofni.

Hún gerðist meðlimur kvenfélags Fyrsta lúterska safnaðar og hún studdi starfsemi kvenfélagsins til dauða dags. Hún unni af hjarta öllum þeim áhugamálum, sem kvenfélögin stóðu fyrir, og hafði bjargfasta trú á samvinnu meðlima hinna ýmsu félaga — hverju þær gætu orkað. Og hennar bjargfasta trú það evangelium sem er hornsteinn lúterskrar kirkjulegrar starfsemi — og á þann kraft sem því fylgir — var hennar skjöldur og skjól.

Hún var félagslynd kona, ætíð vinnandi fyrir sitt heimili og sína fjölskyldu, en gleymdi aldrei að starfa með fórnfúsum anda að því að styðja sína kirkju og sitt kvenfélag, og þar tók hún ætíð merkan þátt og hlífði aldrei sínum kröftum. Jafnvel eftir burtför þeirra úr bænum til að stofna heimili á Winnipeg Beach, hélt hún þeim tryggðaböndum og lét þau aldrei slitna, því hugur og hjarta fylgdist með okkar starfi sem hún ávalt studdi á ýmsa vegu. Eitt af hennar síðustu ‚verkum' var að senda gjöf af handavinnu sinni á síðasta þing Bandalags lút. kvenna, og arðinn af því ánafnaði hún sumarbúðum B. L. K.

Hún elskaði söng og tónlist, sérstaklega hina himnesku tóna fiðlunnar, og draumur hennar rættist þegar Pearl og Pálmi fullkomnuðu sig í þeirri list. Ruby spilar, en ekki opinberlega; Stefán, ungur og efnilegur, innritaðist í flugherinn og gaf líf sitt í síðasta

stríði. Þannig mættist hringurinn, þegar ég heimsótti hana á sænginni þegar Stefán fæddist og aftur til að sýna samúð þegar síðasta fréttin kom til foreldranna.

Við, meðlimir Kvenfélags Fyrsta lút. safnaðar, kveðjum með söknuði góða félagsystur og blessum minningu hennar.

„Sannarlega fylgja mér þín góðgirni og miskun alla daga míns lífs, og æfinlega mun ég búa í Drottins húsi".

Margrét Stephensen

Halldóra Jakobson

Halldóra Jakobson

Þann 12. jan 1951 lézt að heimili dóttur sinnar í grend við Riverton ,Man. Halldóra Jakobson 91½ árs að aldri. Hún var fædd í Grafarholti í Stafholtstungum á Íslandi, dóttir Bjarna Guðmundssonar og Þorlaugar Árnadóttur; hún fluttist til Winnipeg 1897, þar giftist hún það sama ár Bjarna Jakobson frá Laxárholti í Mýrasýslu. Tveimur árum seinna fluttu þau til Geysirbyggðar í Nýja-Íslandi og stunduðu þar búskap. Þar gerðist Halldóra meðlimur Kvenfélagsins „Freyju" á fyrstu stofnárum þess og studdi það eftir því sem kraftar og kringumstæður leyfðu, meðan hún var í þeirri byggð. Hún tilheyrði einnig Geysir-söfnuði frá fyrstu árum til hinztu stundar, og var jarðsett við hlið manns síns í grafreit Geysir-safnaðar.

Halldóra var glaðlynd og félagslynd, hún var iðjusöm, og hafði einnig mikið yndi af góðum bókum, lærði mikið af ljóðum alt fram til þess síðasta.

Börnin hennar, barnabörn, tengdafólk og vinir munu geyma í hjörtum sínum bjartar og hlýjar endurminningar um hana um langan tíma. — Blessuð sé minning hennar. **H. J.**

Jakobína Preece

Jakobína Preece

Hún mun hafa verið fædd Strandasýslu megin í Hrútafirðinum, en á hvaða bæ er mér ekki kunnugt, né heldur af hvaða foreldrum. Fæðingardagur hennar er talinn 14. júlí 1863. Tuttugu og fjögurra ára gömul fluttist hún til Winnipeg, og átti heima þar ávalt síðan, í 63 ár. Á þessum tíma giftist hún, kom upp stórri fjölskyldu, varð ekkja, amma nítján barna, og langamma átta. Maður hennar Leonard Preece dó 1929, en son höfðu þau mist í fyrra heimsstríðinu. Hún hafði verið heilsuveil í allmörg ár, en kallið kom næsta óvænt og hljóðlega um morguninn 25. september 1950. Jarðarför hennar 28. s. m. var afar fjölmenn, og fór hún fram eins og sjálfsagt var frá Fyrstu lútersku kirkju, en þeim söfnuði hafði hún tilheyrt alla sína löngu dvalartíð í Winnipeg. Hún elskaði kirkju sína, studdi hana með ráðum og dáð, og sótti þangað guðsþjónustur og aðrar samkomur miklu lengur en heilsan leyfði. Sex dætur sakna hér ástríkrar móður, þær, Mrs. J. T. MacPherson, Mrs. D. Quiggan, Mrs. O. Vickers, Mrs. W. F. Nixon, og Mrs. C. S. Carswell, sem allar eru búsettar í Winnipeg, og ennfremur, Mrs. E. G. Pigott búsett í Toronto. Hún lætur einnig eftir sig fjóra sonu: Harry, Bert, Karl, og Edward.

Við útförina mælti sóknarprestur á þessa leið í upphafi máls síns: „Vér erum saman komin hér í dag til þess að kveðja konu sem hefir notið þeirrar gæfu að öðlast kærleika og virðingu samferðafólks síns flestum öðrum fremur. Ég hefi lesið hér nokkur orð úr ritningunni sem gefa til kynna hver sé trú kirkjunnar um það sem hér er fram komið. Ég vil leggja áherzlu á það að þannig var einnig trú hennar sem við kveðjum hér, eins og hún líka bar ljósastan vottinn um sjálf með frábærri trúmensku sinni við málstað kirkjunnar, alla sína löngu ævi. Ég vil vekja athygli yðar á því að í þessum ritningarköflum er ekkert minst á sorg, né sleginn

sá grátklökki tónn sem vér heyrum svo oft við jarðarfarir. Hér er hins vegar um gleði- og sigursöng að ræða. Þannig var skaplyndi Jakobínu, þannig lifði hún langa ævi, sem þó var oft ervið; þannig dó hún, og þannig vildi hún einnig hafa kveðjumálin. Hún lifði og dó, sem ljóssins og sigursins barn. Við þökkum henni og blessum minningu hennar“.

V. J. E.

Mrs. Jónína Ólafía Eyman

Mrs. Jónína Ólafía Eyman

Hún var fædd á Akureyri 12. jan. 1877; æskuvagga hennar stóð þar, bernskuspor hennar voru þar einnig stigin. Sextán ára að aldri fluttist hún til Canada, og dvaldi um hríð á heimili frænda síns við Cypress River, Man. Árið 1897 giftist hún Grími Gíslasyni Eyman af Skagfirskum ættum, bróður séra Sigurbjarnar Á. Gíslasonar. Eftir tveggja ára dvöl í Argyle fluttu Eymans hjónin til Selkirk og dvöldu ávalt þar þaðan af. Árið 1937 andaðist Grímur maður Jónínu. Börn þeirra eru: Grímur, kvæntur, búsettur í Selkirk; Frederick, kvæntur, Winnipeg, Man.; Mrs. Lillian McKeag, Selkirk; Mrs. Margaret Peacock, Ottawa. Fjögur barnabörn og tvö barnabarnabörn eru á lífi. Fjögur systkini hinnar látnu eru á lífi: Herman, búsetture á Gimli; Friðrik og Mundy og Mrs. Leader, öll við Leslie, Sask.

Jónína andaðist að heimili Mrs. Lillian McKeag dóttur sinnar í Selkirk sunnudagsmorguninn 6. maí. Hún átti því láni að fagna að fá að fara heim til Guðs á sunnudegi. Hver sunnudagur hafði jafnan verið henni helgur hátíðisdagur — minningardagurinn um sigur frelsarans yfir dauðanum. Á þeim degi var henni jafnan ljúft í guðshús að ganga, og leita sálu sinni hugarstyrks og gleði í helgidómi hans.

Þessi síðustu ár kom hún í sóknarkirkju sína hvenær sem hún mátti og heilsa hennar leyfði — oft af veikum mætti, — því heilsan var veil síðari æviárin. — En mitt í önnum hinna fyrri daga — þegar börnin hennar voru á bernskualdri — og ærnar annir aðkallandi — gekk hún ásamt manni sínum og börnum þeirra í guðshús, — og ásamt honum þjónaði hún í söngflokk safnaðarins, en þar hafði hann um hríð forustu með höndum — og einnig á Sunnudagaskóla; en alt starf safnaðarins, vöxtur þess og viðgangur var þeim báðum til æviloka einkar hjartfólgið. —

Á kyrlátan og praktískan hátt bar hún heill og heiður safnaðar síns fyrir brjósti og innti mikla þjónustu af hendi í þarfir hans með fúsum og glöðum hug.

Í Selkirk-bæ innti hún af hendi aðalskyldur ævidags síns með festu, skyldurækni og ráðnum huga. Eiginmanni sínum var hún mikil og trúföst stoð á langri samfylgd þeirra; en börnum sínum skilningsrík og sönn móðir, er bar hag allra þeirra er Guð hafði gefið henni til að elska og annast fyrir brjósti. —

Hún hafði þá skapgerð og lyndiseinkunnir að vöggugjöf þegið er ávann sér affarasæla og trygga vini — og átti því djúp ítök í margra hjörtum. Fáorð var hún við fyrstu kynningu, alvarleg og háttprúð, en átti mikla hjartahlýju — til þeirra er hún tók trygðir við — og varð sannur og trúr vinur er treysta mátti.

Í hinu eldra kvenfélagi Selkirk safnaðar hafði hún starfað lengur en nokkur önnur kona — og var heiðurs-lífstíðar meðlimur félagsins. Þar hafði hún innt af hendi margþætt störf — verið tillögugóð og gætin — ógleymanleg starfssystir; — fylgja henni fram á veg hjartfólgnar þakkir starfssystra hennar, — fyrir vel unnin störf með gleði af hendi leyst, — á hinum mörgu hjáliðnu árum.

Við burtför hennar er nú autt sæti er áður var vel skipað; — söknuður í hugum ættmenna hennar, vina og samferðafólks, jafnframt þakklæti fyrir liðinn dag og unnin störf — og örugga von um endurfundi á eilífðarströndum — er „Ættmennahópurinn allur að ættlandi kærleikans snýr“.

S. Ólafsson

Mrs. Hildur Snjólaug Sigurjónsson

Mrs. Hildur Snjólaug Sigurjónsson

Hún kvaddi þennan heim í Winnipeg, 21. dag desember-mánaðar síðastliðinn. Rétt fyrir jólin var hún flutt inn í jól eilífðarinnar.

Eftir langa viðkynningu við hana, stendur hún mér fyrir hugskotssjónum sem fyrirmyndarkona. Þegar ég athuga hina ýmsu þætti í æfistarfi hennar, get ég ekki annað en dáðst að því jafnvægi, sem Guð hafði gefið henni og hversu vel hún hafði ávaxtað það pund, sem hún hafði þegið.

Hún kom frá Húsavík á Íslandi 18 ára gömul, og eftir það var heimili hennar, að lang mestu leyti, í Winnipeg. Hún kom með andleg gæði og líkamlegan þrótt frá föðurlandinu, og þau dugðu vel í kjörlandinu. Við störf sín var hún velvirk og vingjarnleg, enda varð hún fljótt velmetin og vinsæl.

Hún giftist Sigurbirni Sigurjónssyni frá Seyðisfirði á Íslandi, 16. jan. 1896. Hjónaband þeirra var einstaklega farsælt. Hann var velgefinn ágætismaður, og hún frábær eiginkona, honum hin sannasta meðhjálp.

Fórnfús elskandi móðir var hún. Hið dásamlega hlutverk að búa börnin undir heilbrigt, nytsamt æfistarf leysti hún prýðilega af hendi. Guð gaf þeim hina yndislegustu gjöf sem nokkrum hjónum getur fallið í skaut: stóran hóp elskulegra barna. Þau mistu einn ungan svein, en sjö lifa: Lára, Mrs. Brown, í Ottawa; Sigríður, starfskona hjá Columbia Press; Jóhann Edvald, skólastjóri á Gimli; Jón, (civilengineer), í Vancouver; Elísabet Eggertína. Mrs. Zivot, í Kindersley, Sask.; Sigtryggur í Vancouver; Andrea, Mrs. Stevenson, Swan River, Man.

Athvarf hjá Guði hafði hún frá barnæsku, og Frelsara sínum var hún trú æfina út. Það setti blæ á æfistarfið. Í kirkjunni var hún áhugasöm, einlæg og velviljuð. Hún vann afbragðsvel í kven-

félagi Fyrsta lúterska safnaðar í Winnipeg, og starfaði ennfremur af lifandi áhuga í trúboðsfélagi þess safnaðar.

Í hópi þeirra, sem urðu henni samferða á lífsleiðinni, var hún hjálpsöm, glaðlynd, trygg og vinföst. Hún hafði yndi af góðum félagsskap. Heimili þeirra hjónanna og barnanna var aðsetur gestrisni, söngs og gleði.

Ég minnist þess, með þakklæti, hversu góðir vinir þessi hjón voru í garð Jóns Bjarnasonarskóla. Öll börn þeirra, sem komust á legg, stunduðu nám við þann skóla.

Mrs. Sigurjónsson átti fagra og ávaxtaríka æfi. Í sannleika var hún fyrirmyndar kona, sem flutti fegurð og nytsemd inn á öll svið þar sem hún lagði hönd á verk.

Rúnólfur Marteinsson

Áslaug Ólafsson

Fædd 14. apríl 1866 — Dáin 22. febrúar 1951

Hún var fædd í Hvammi í Langadal í Húnavatnssýslu á Íslandi. Foreldrar hennar voru þau Hans Natansson og Kristín Þorvarðardóttir; þau bjuggu fyrst að Hvammi en síðar að Þóreyjarnúpi, og þar ólst Áslaug heitin upp hjá foreldrum sínum til fullorðins ára, og fluttist þaðan til Vesturheims árið 1886.

Áslaug Ólafsson

Hinn 11. janúar 1887 giftist hún Guðlaugi Ólafssyni frá Haga í Húnavatnssýslu, sem var ágætis maður og listasmiður. Vinir hans kölluðu hann oftast „Lauga snikkara".

Þau bjuggu lengst af í Winnipeg, fyrst að Ross og Elgin Ave. og síðar lengi að 716 Victor stræti. Þar tóku þau opnum örmum móti mörgum vinum sínum, sem nýkomnir voru frá Íslandi, og liðsintu þeim á ýmsan hátt. Sömuleiðis skutu þau oft skjólshúsi yfir unglinga, sem til Winnipeg komu til þess að leita sér atvinnu

eða stunda nám. Þau hjónin eignuðust tíu börn, sem hér segir: Ingibjörgu; hún dó árið 1905, sextán ára gömul; Gristínu, sem býr í Vancouver, BC.; George, einnig í Vancouver, B.C.; William, dó kornungur; Thorstein, hann féll í fyrra stríðinu; Ólavíu, sem heima á í Vancouver, B.C.; Björn Lindal í Chicago, U.S.A.; Maríu í Dafoe í Saskatchewan; Línu í Winnipeg; Ingibjörgu í White Horse Y. T. Auk barnanna áttu þau 15 barnabörn og 10 barnabarnabörn.

Áslaug heitin var glaðvær kona, vinsæl og vel látin; hún var bókhneigð og ljóðelsk; hún ávann sér virðingu og góðhug allra sem henni kyntust. Hún var félagslynd og starfssöm. Hún var meðlimur Fyrsta lúterska safnaðarins í Winnipeg og tilheyrði kvenfélagi hans. Hún hélt trygð við félagssystur sínar þó hún flyttist í fjarlægð frá þeim og vestur að Kyrrahafi.

Hún var jörðuð 26. febrúar af séra Kolbeini Sæmundssyni frá Seattle, Wash. í Frímúrarakirkjugarðinum í Burnaby í Vancouver, B.C.

Sig. Júl. Jóhannesson

Dormatories at Sunrise Lutheran Camp

MINNINGARORÐ:

Guðbjörg Guðmundsdóttir Johnson

Fædd 8. desember 1886 — Dáin 19. febrúar 1941

Kona sú, er hér getur um, verður þeim ógleymanleg, er áttu því láni að fagna, að kynnast henni náið, og ber til þess margt; hún var kona fríð sýnum, fasmild og svo hjartahlý, að í návist hennar fanst manni alt verða að sól og sumri; það var veruleg unun í því að eiga viðræður við Guðbjörgu; hún var rökvís, stálminnug og svo næm á ljóð, að til undantekninga mátti teljast.

Guðbjörg Guðmundsdóttir Johnson

Guðbjörg var fædd í Smiðsgerði í Skagafirði hinn 8. dag desembermánaðar árið 1866. Foreldrar hennar voru Guðmundur Pétursson og Þorbjörg Finnbogadóttir, bæði skagfirzkrar ættar, og með þeim fluttist hún til Vesturheims árið 1876. Um hríð dvaldi fjölskyldan í Nýja-Íslandi, en hélt svo þaðan til North Dakota.

Guðbjörg giftist Jóni Jónssyni ættuðum úr Bárðardal, hinum mesta dugnaðar og sæmdarmanni; voru þeir systkinasynir Stephan G. Stephansson skáld og hann; þau Guðbjörg og Jón bjuggu um langt skeið rausnarbúi í hinni fögru Garðar-bygð, er víðfrægt varð vegna alúðar og ljúfmensku húsráðenda; sat gestrisnin þar jafna á Guðastóli, hvern, sem að garði bar.

Þeim Jóni og Guðbjörgu varð þrettán barna auðið; tvö létust í æsku, en hin öll náðu fullorðins aldri, og má með sanni segja, að þar sé um einvalalið að ræða; meðal þeirra eru Friðrik Guðmundur, er situr með mikilli sæmd óðal foreldra sinna, og Emilía Sigurbjörg, ekkja Hjálmars A. Bergman háyfirdómara, göfug kona og elskuverð.

Sál Guðbjargar mótaðist af slíkri heiðríkju, að hvergi bar á skugga; lífið varð henni fagur og auðnuríkur skóli frá vöggu til grafar.

E. P. J.

Mrs. Helga Thomsen

Mrs. Helga Thomsen

Fyrir ári síðan andaðist, á heimili sínu, á Valour Road, í Winnipeg, mæt og merk kona, Mrs. Helga Thomsen, og vil ég minnast hennar með nokkrum orðum.

Hún var fædd á Litla-Bakka í Hróarstungu, í Norður-Múlasýslu, á Íslandi, 13. sept., 1873. Foreldrar hennar voru þau hjónin, Halldór Jónsson og Sigurbjörg Jónsdóttir; var hún ættuð frá Berunesi, í Suður-Múlasýslu. Fjölskyldan fluttist vestur um haf, með stóra hópnum, árið 1876, nam land í Nýja-Íslandi, og nefndi bæinn sinn Litlu-Mörk. Skömmu síðar æddi bóluveikin yfir alla bygðina. Helga litla fékk veikina, var þungt haldin, en náði, eftir nokkurn tíma, góðum bata.

Eftir fjögurra ára veru í Nýja-Íslandi fluttist þessi hópur til Norður-Dakota, og tók sér bólfestu í grend við Grafton-bæ. Þar var heimilið í 9 ár. Á þeim árum naut Helga skólagöngu og sömuleiðis uppfræðslu í kristindómi. Hún var fermd af séra Friðriki Bergmann. Á þeim árum hefir hún einnig notið heimilis tilsagnar. Af föður sínum lærði hún fingrarímið, og gleymdi því ekki síðan.

Að þeim árum liðnum var flutt til Winnipeg. Þangað komu þau 31. júlí, 1889, og þar var heimilið síðan.

Nokkru eftir komuna til Winnipeg, lærði hún, þótt ung væri, kjólasaum, og stundaði hún þá atvinnugrein, með miklum dugnaði og ágætri verklægni, í mörg ár. Síðar vann hún hjá íslenzku álnavöru kaupmönnunum, fyrst hjá Stefáni Johnson og svo hjá Guðmundi Johnson. Síðar vann hún nokkur ár í verzlun J. Robinson, niður á Main Street.

Hinn 15. maí, árið 1907, giftist hún Lorens Thomsen, frá Seyðisfirði á Íslandi. Heimili þeirra hefir ávalt verið í Winnipeg.

Þau hjónin eignuðust fjórar dætur. Ein þeirra, Sigurbjörg Solveig,, dó 1914, en þær sem lifa eru: Guðrún Lilja, Mrs. Joe Borgford (þau eiga einn son Lawrence Jón), til heimilis í Leslie, Saskat-

chewan; Guðbjörg Þórunn Sigríður, og María Solveig Sigurbjörg, báðar á heimilinu í Winnipeg.

Þessi mikilhæfa kona, bæði áður en hún giftist og einnig síðar, hlífði sér aldrei við heimilisstörfin, en í viðbót við þau leysti hún af hendi mikið af vel unnu félagslegu starfi.

Hún og fólk hennar fylgdu íslenzku Lútersku kirkjunni að málum af einlægni og áhuga. Hún var fyrst starfandi í félagsskap ungra kvenna, í Fyrsta Lúterska söfnuði. Með frjálsum, glöðum vilja lögðu þessar ungu stúlkur krafta sína saman til að efla söfnuðinn og styrkja hann fjárhagslega.

Snemma á árum fór hún einnig að gefa sig að bindindisstarfsemi. Hún gjörðist meðlimur í stúkunni Heklu og vann þar af kappi. Er stundir liðu fram, var hún kosin í stórstúku Good Templara í Manitoba. Hún vann áhrifaríkt starf í stórstúkunni í mörg ár.

Hún talaði norsku og gat bjargað sér í sænsku. Það var að minsta kosti einn þáttur í því að hún komst í kynni við sænskt fólk í Winnipeg og studdaði að því að á meðal þeirra mynduðust sænskar Good Templara stúkur.

Á þessum árum var félagsskapur á vegum íslenzku Good Templaranna, sem nefndist Harpa. Hún var líknarfélag til að veita hjálp í fátækt og sjúkdómi. Mrs. Thomsen starfaði þar af lífi og sál, og bar starf hennar, þar sem annars staðar, góðan ávöxt.

Á dögum Jóns Bjarnasonarskóla vann hún af trúmensku og velvild í kvenfélaginu, sem styrkti Jóns Bjarnasonar skóla. Með þakklæti vil ég minnast þess hér, að allar þrjár dætur þeirra hjóna, sem náðu skólaaldri, stunduðu nám í þeim skóla.

Þó þetta sé ófullkomin frásögn af æfi Mrs. Thomsen, er samt með þessu sýnd nokkur mynd af nytsömu og farsælu æfistarfi; en sú mynd eignast aukna og fagra drætti við athugun hins dásamlega kærleika, sem hún veitti ástvinum sínum, foreldrum, systrum, eiginmanni og dætrum. Unaðslegt var að koma á heimili þeirra hér í Winnipeg, því þar voru allir samtaka í gestrisni og sérhverju öðru góðu.

Mrs. Thomsen hafði víst sæmilega heilsu meirihluta æfi, en fékk slag 1948 og lifði við vanheilsu eftir það. Hún fékk hvíldina 12. maí, 1950. Hún var jarðsungin frá Fyrstu Lútersku kirkju, af séra Valdimar J. Eylands, 16. maí, og jörðuð í Brookside grafreit.

Hana lifa: eiginmaður, Lorens Thomsen, þrjár dætur áður nefndar; og ein systir, Mrs. Halldóra Petrína Bjarnason. Ein alsystir, Mrs. Jóhanna Margrét Johnson, og hálfsystir, Mrs. Thorunn Lee, voru áður dánar.

Blessuð sé minning þessarar góðu konu. **Rúnólfuur Marteinsson**

A Letter from Miss Lilja Guttormson, Oslo, Norway.

Oslo, Norway,
May 23rd, 1951.

Dear Friends:

It is about a year since I last wrote you, a year full of interesting experiences, experiences that shine through the dullness and the dampness which have characterized the climate here during the past year. According to Norwegians, last summer was the wettest in a hundred years and the winter brought more snow than people remember. However, "It isn't raining rain to me, it's raining violets," and the snow gladened the heart of many a skier, whether amateur or champion.

During the week of May 14th a year ago, Oslo celebrated its 900th anniversary. Frantic preparations took place all spring so that by May 14th, the city was in holiday dress with newly paved streets, flower-bedecked corner lots, centre squares, cliff sides and light post baskets; novelty fountains, a ferris wheel with flowers for passengers, in its revolving baskets. The new city hall or "radhus", which had been under construction for twenty years, was receiving finishing touches up to the last moment, when, minus a few details, it was ready for official opening. It stands as a sentinel overlooking the beautiful Oslo harbor. Modern in its rather severe architecture it is made interesting through symbolic and legendary statues and relief work on the outside, as well as by beautiful flower gardens. On the inside every room has historical and symbolic paintings on walls and ceilings, rich tapestries, curtains and furniture. Another building ready for opening on this occasion was the "Domkirke", Oslo's cathedral, consecrated in 1697, but which had just been redecorated. Artistically painted Bible pictures, based upon the church's belief in the Trinity, adorn the domed ceiling in beautifully vivid and harmonizing colors. Other redecoration was done which contrasts greatly with the ancient pulpit and altar in old fashioned carving and painting, dating back to the year 1699.

During the celebration week the city was bedecked with flags, the national flag and foreign flags waving on embassy and legislative buildings. Torches blazed on either side of the long avenue leading up to the city hall and in front of the National Theatre.

Upon the dedication of the City Hall, King Hakon VII of Norway and government officials addressed the gathering assembled at the ceremony, patriotic songs were sung and played, including the "Oslo Song", especially composed for the occasion by Einar Ellgen. The king was also present at the opening of the "Domkirke", where he sat in his special balcony pew first built for the king in 1700. The ceremony was conducted by Bishop Eivind Berggrav.

May 17th is the national holiday here but last year it had a special meaning. This day may be said to be the children's day for Oslo's school children parade in costumes with banners and flags to the music of bands for two hours in a long, colorful procession past the royal palace where they cheer the king and play the national anthem. Thousands of well-dressed people line the parade route and proudly watch their children. In the afternoon other parades take place down town, the high school graduates parade, red caps and jackets, comical placards, tin-can and cow-bell music; then the civilian parade with bands and groups in national costumes from different parts of Norway, carrying banners and flags. Private and public parties wind up this great, annual festival.

In September a trip took me outside of the Scandinavian Penninsula, via Sweden and Denmark to Oberammergau in Germany, where the highlight of our trip was embodied in the famous Passion Play, which attracts hundreds of thousands of tourists each year, some of whom probably come out of ordinary tourist curiosity while others come in humbleness to witness the Passion of our Lord as interpreted by the actors with sincerity and dignity. Deeply rooted in the heart of the ancient village is the theme of the play which has been performed at ten-year intervals since the year 1633. The children grow up to the feeling of it, taking part in the mob scenes and somehow unconsciously selecting the character which they wish to portray when they grow up and sometimes perhaps realizing their dream. Such was the case with Anton Preisinger, who took the part of Christ this time. He acted beautifully with all the humbleness, kindness, dignity and strength characteristic of Jesus, lacking, however the divinity which would radiate from Him. In my case the play did not make the suffering of Christ any more vivid in my mind than a keen imagination. However, one point was brought home to me more forcibly than ever before and that was the tremendous influence wielded by the priests as agitators for evil, in

stirring the mob to the condemnation of Jesus. So it is ever with the forces of evil in the world.

Amateur actors gave a professional touch to the Passion Play with their attention to detail in scenery, costumes and acting. Beautiful orchestration and choral music provided a suitable background and helped to interpret the theme. A prologue and a tableau introduced each scene. The tableaux of Bible scenes were strikingly effective, alive and perfect in detail. With the sky above the stage and mountains in the distance, a natural touch was lent to the performance, giving it a realism which could never be obtained in an ordinary theatre.

Christmas in Norway is celebrated much the same as at home, especially among us Canadians of Icelandic descent. The city has its lighted Christmas trees in front of the University and at the intersection of two of the main streets. The stores have their displays and practically every shop and office has its decorated tree in the window. Every home has its tree, holly and other evergreens, and a sheaf of grain outside for the winter birds. I attended a service at four o'clock on Christmas eve, a service to which all the children come with the grown-ups prior to the celebration in the homes. In the spacious Frogner church every inch of standing room from back to front was occupied. Two lighted Christmas trees and candles on the altar adorned the church. The pastor addressed the children in particular. After the service I was invited to a Norwegian home where, following dinner, gifts were distributed from a pretty tree.

I have touched upon the highlights of my stay here but you must not think that we are having an endless holiday. We do the best we can with our annual three weeks' holiday plus the Norwegian statutory holidays. In between we have stretches of hard work, sometimes of monotony with gray skies overhead, seemingly endless periods of snow, rain and drizzle. But, following a long, dark winter we are rewarded by a beautiful spring. It was late this year, but now we have had a week of warm weather and sunshine.

Thinking of you all in convention I wish you realization of all your hopes and success in all your undertakings. May God bless your service.

Yours sincerely,

LILJA GUTTORMSSON.

President's Report

Convention at Langruth, June 1, 2 and 3, 1951

Officers and members of the Lutheran Women's League:

Again we are privileged to come together for this our Twenty-Seventh Convention of the L.W.L., and for the fourth time are accepting the gracious and generous hospitality of the Ladies' Aid of Herdubreidar Congregation at Langruth, Manitoba. Those of us who had had the pleasure of attending conventions here before, have looked forward with eagerness for these three days with you in your community. Those who are attending for the first time will experience the inner satisfaction of friendly contacts, be conscious of a broader outlook on various topics that come up, and thru interchange of ideas and friendly discussions, form a mutual bond between all members of the L.W.L. I have always had the feeling that it was a privilege to be chosen as a delegate to attend these conventions. There is within this group of women such depth of character, and wealth of wisdom and experience that comes to light through the various reports given, that is real inspiring. Many of these Aids have a membership of as few as ten or twelve souls. They are an example of what can be done, when the right spirit is the moving factor, and the will is there to accomplish the objective before them.

Fjóla Gray

It gives me great pleasure to announce to this convention that the Dorcas Society of the First Lutheran Church of Winnipeg, and Betel Ladies' Aid of Silver Bay are joining the L.W.L. I bid you very welcome into our membership, and trust it will be mutually beneficial.

Last fall I was very happy to accept an invitation to a joint

meeting of the Ladies' Aids in the Argyle Community. It was a pleasure to meet friends of long standing, as well as new members, in many instances. They are daughters of those friends, I had not seen since they were children and many I had never seen. These are now working side by side with their mothers, and before long will be the banner bearers of good in their church and community. I also received an invitation from the Jr. Ladies' Aid of Selkirk. There was a group of young women very keenly interested in the progress of their church and community. I was amazed at the reports given at that meeting. It is gratifying to find our young women, who are so capable and willing, take on these various endeavors, and put forth such effort to improve and uphold our churches in the various districts. God grant you ever renewed courage in all your endeavors.

Another gratifying experience to me was an invitation to accompany the Sunday School Committee on their annual visit to the Interlake district. I had never been there before, but often wanted to. There I met friends of long standing as well. I will not elaborate further on that as you will hear a report from that committee.

Last April I was contacted by an official of the Blind in reference to procuring a period of ten days at our camp for a group of 60 blind and partially blind people. Last year they surveyed other camps and could not be suited. Through reports they had received of Sunrise Camp they felt they wanted to make this request as well as go and see it with the prospect of coming, if terms could be met. Mr. S. O. Bjerring, chairman of the Board of Directors, accompanied by Mrs. Ingibjorg Olafson, our Camp Director, as well as the Camp Secretary, Mrs. H. G. Henrickson, invited the Superintedent of the Institute for the Blind, and his Secretary to go to the camp and inspect it. They were very favorably impressed and their enthusiasm grew with the inspection of each building, and as you will see by the Camp folders (available at this convention). The period made available for their group is from June 26th to July 5th. This time will not seriously interfere with any of the children's groups. The L.W.L. have every reason to feel justly proud to know that Sunrise Camp has been selected for such a group as the blind people of Winnipeg, and we are very happy to be able to accommodate them.

As referred to above, we are happy to advise the League that

Mrs. Ingibjorg Olafsson has consented to act as Camp Director again this coming camp season. We as a body, sponsoring a project such as our camp, are very conscious of a real debt of gratitude we owe Mrs. Olafsson for her untiring and unselfish work and time she has devoted in bringing Sunrise Camp to the point of development it has reached to date. Her God given guidance and wisdom has been a pilot light to all of us connected with this work from its beginning. We say thank you, Mrs. Olafsson, from the bottom of our hearts.

A few of our Ladies' Aids have placed on their agenda a special effort to raise money annually for the camp funds. May I respectfully urge all the Aids, large and small, to have a yearly effort to raise money and send it to our Camp Treasurer, Mrs. Anna Magnusson, Box 296 Selkirk, Man. Even though your members are few, and you feel the little bit you can send is not worth much, every little bit helps. Putting forth the effort is worthwhile, as it brings the camp into the consciousness of the public in your community. We trust we may hear from every group in the membership. Sunrise Lutheran Camp is a shining example of what can be accomplished by a group of women, such as the L.W.L. We, the descendants of the pioneers, who fought so hard for their very existence and that of their families, still possess the spirit and faith of our forefathers to venture forth to build and maintain a project such as our camp.

We have succeeded in building and operating a church camp where we can foster Christian fellowship and encourage group living, which is so important for the normal development of our youth, and in some small but tangible way, show them the better way of life for their future. If we, in a small way, can accomplish this, none of us have lived in vain.

Our faithful and generous friend, a pioneer of Winnipeg, Mrs. Bertha Curry, of Santiago, California, has again opened her heart and hand to benefit Sunrise Lutheran Camp this year. Mr. S. Palmasson has just completed building a hut at camp that Mrs. Curry is donating, completely equipped with beds and bedding, as well as replenishing our crockery for kitchen and dining room. On former occasions Mrs. Curry has donated money for various items, to mention one big one; that of erecting the fence on the west and north of our property, as well as replenishing our

crockery almost every year. We say thank you to Mrs. Curry, may God bless you and give you health and strength. We think of you with sincere gratitude in our hearts. This hut will be named The Curry Hut.

I urge the delegates to help further the interest in the handiwork group. I feel sure that those that make an effort to attend will both enjoy and benefit during that period.

It is with deep reverence I mention the passing of one of our Honorary Members, Mrs. Ingiridur Jonsson, who died at her home in Winnipeg on April 26th last. May God bless her memory.

I bid all the delegates and visitors welcome to this convention and trust you will benefit by and enjoy the sessions.

Respectfully submitted,

FJOLA GRAY,
President, L.W.L.

Secretary's Report

Twenty-seventh Annual Convention of the Lutheran Women's League, held at Langruth, Man., in the Church of Herdubreidar Safnadar June 1, 2, 3, 1951.

Friday, June 1st, at 2 p.m., Mrs. A. H. Gray, President, formally opened the convention.

Devotional .... Dr. R. Marteinsson
Address of Welcome .... Mrs. Hlif Thompson,
President, Langruth Ladies' Aid.
Response to Address .... Mrs. A. S. Bardal

A period of silence and the reading of the Lord's Prayer was observed in memory of those deceased in the last year: Mrs. Ingiridur Jonsson, honorary member L.W.L., honorary president Women's Association, First Lutheran Church, Winnipeg; Mrs. Hildur Sigurjonsson, Mrs. Jacobina Preece, both of Winnipeg; Mrs. Groa Palmasson, of Winnipeg Beach; Mrs. Aslaug Olafsson, Vancouver; Mrs. Jonina Eyman, honorary member, Senior Ladies' Aid, Selkirk; Mrs. Petrina Gotskalson, honorary member, Framsokn, Gimli; and Mrs. Ingibjorg Sveinson, Bru.

Business meeting until 6 p.m.

PROGRAM

8.00 p.m.

Devotional .... Mrs. S. Sigurgeirson
Chairman's Remarks .... Mrs. A. H. Gray, President
Songs—Two Selections .... Girls of the Confirmation Class
Address—"The Greatest Thing in the World" .... Mrs. R. E. Emmett
Vocal Duet—Two Little Girls .... Joan Einarson and Alice Jabush
Piano Solo .... Miss Violet Helgason
Address in Icelandic .... Mrs. Ragnhildur Guttormsson
Two Songs .... Children of the Sunday School

Closing Hymn — Lord's Prayer

SATURDAY, June 2nd

9.00 a.m. - 12.00 a.m.

Devotions .... Mrs. V. J. Eylands

Business Meeting

1.30 p.m. - 6.00 p.m.

Devotions .... Mrs. J. Fredriksson

Business Meeting

8.00 p.m.

PROGRAM

Devotional .... Rev. S. Olafsson
Chairman's Remarks .... Mrs. H. S. Erlendson, 1st Vice-Pres.
Violin Solo .... Mr. Gordon Thordarson
Quartet .... Mrs. Arksey, Mrs. V. Bjarnarson,
Mrs. Erlendson and Mrs. Isfeld
Address — "Jól og vor" .... Mrs. Hrund Skulason
Vocal Solo .... Mr. Palmi Johnson
Address — "Our Warp and Woof" .... Mrs. S. Olafsson
Accordion Solo .... Mrs. Palmi Johnson
Vocal Solo .... Miss Ingibjörg Bjarnason

God Save the King

SUNDAY, June 3rd

10.30 a.m.

Devotional .... Mrs. S. Olafsson

Election of Officers

Convention Closed

2.00 p.m.

Church Service .... Rev. S. Olafsson
Soloist .... Mrs. L. Simmons

Address of appreciation to the Langruth Ladies Aid for their outstanding hospitality all through the Convention was given by Mrs. S. Olafsson.

CONVENTION BUSINESS IN BRIEF

Accredited representatives attended the Convention as follows: 31 delegates from 16 of 22 organizations belonging to the League including Dorcas Society of First Lutheran Church, Winnipeg, and Betel Ladies Aid, Silver Bay, Man., who joined the L.W.L. at this Convention. 18 officers and committee members, one individual member, Mrs. H. B. Skaptason, five ministers' kives, Mrs. S. Olafsson, Mrs. R. Marteinson, Mrs. V. J. Eylands, Mrs. Sigridur Sigurgeirson and Mrs. J. Fredrikson, three ministers, Dr. R. Marteinson, Rev. S. Olafsson and Rev. S. Sigurgeirson, 56 in all. There were many guests, among them, Frú Guðbjörg Kristjánsdottir from Gullbringusyslu, Iceland.

Reports were submitted by officers, committees and 19 societies. All showed progress in their respective endeavours.

It was decided to incorporate the Lutheran Women's League.

Finances—the Treasurers report showed Balance from previous year $82.04; Receipts $67.16; Disbursements $71.10; Balance on hand May 23, 1951, $78.10.

THE AGENDA

Sunrise Camp—Treasurers report showed: in the General Camp Fund, Bank Balance Sept. 14, 1950, $1,208.20; Receipts $619.85; Disbursements $155.55; Bank Balance, May 29, 1951, $1,672.50.

Memorial Fund—Bank Balance Sept. 14, 1950 $58.88; Receipts, $200.74; Bank Balance, May 29, 1951, $259.62.

Children Trust Fund—Bank Balance, Sept. 6, 1950, $218.12; Receipts $132.84; Loan returned $150.00; Bank Balance, May 29, 1951, $500.96.

The Camp Director, Mrs. I. Olafsson gave a full report on the operation of the Camp. There were splendid leaders, accommodation was good also all meals. She urged visitors in groups to visit especially at the closing sessions. In the youth groups, Confirmation classes to attend the sessions in a body from as many Congregations

as possible, in the adult open house, Aug. 25, 26th business people. The children's Trust Fund is open to any child who requires financial aid in order to attend camp. Huts for 10 - 12 and the leader are required. One such has been built and fully equipped by the donor Mrs. Curry of Santiago, U.S.A., and is known as The Curry Hut. This would be a lovely way to build a memorial.

The following resolutions were adopted:

1. The promoting of Camp consciousness (a) by presenting one paper or talk a year in the different Ladies' Aids about the Camp. (b) By having moving pictures of activities in Camp; this film to be used for advertising in the different communities. (c) By distributing Camp folders, either by mailing to parents or in Sunday Schools.

2. That each society make a donation, sponsor some function or in some other manner aid the Camp financially.

3. That the closing concert be made known, by bringing home to our Aids the fact that the closing concert for each group will be held on the evening previous to the closing date stated in the folder and that parents and friends be urged to attend.

4. That the date of the closing concerts be printed on the Camp folders in the future. It was suggested Post Cards of the Camp be printed for the convenience of the Campers and tourists.

Library — The library fund showed: Receipts $38.00; Debits, $20.71; Cash on Hand, $17.29. The library is fairly well filled with books but donations of periodicals and suitable books are welcome also toys for the smaller children. To augment the fund for sundry expenses, ladies in the League are asked to tax themselves ten cents a month for this year. Icelandic books for young people are a necessity as these are sometimes requested.

Temperance — Mrs. A. S. Bardal, L.W.L delegate to the Temperance Alliance gave a report on the work being done by the Manitoba Temperance Alliance. Resolutions adopted (a) to use influence to inform young people of the danger of liquor (b) have films offered by the M.T.A. shown in homes, public schools and Sunday Schools. Mrs. Bardal was re-elected as our M.T.A. delegate and $25.00 donated to their funds.

Ardis — Financial report submitted by Mrs. J. S. Gillies and Mrs. B. S. Benson business managers of this annual publication,

Ardis Fund: Carried from last year $759.86; Receipts $817.0 Disbursements $796.00; Balance in Bank and on hand $780.3 (Total receipts over disbursements this year, $20.48.)

It was decided to set the price of next issue at 75 cent resolutions adopted:

1. Ardis be published as in previous years.

2. That the various Aids in the L.W.L. buy copies of Ardis an donate them to hospitals and other institutions.

3. That some of the Ardis funds be appropriated to build a h and name it "Ardis" at Sunrise Lutheran Camp. It was pointed ou that funds on hand are for the next issue, it is therefore necessar to sell the new issue to replenish the fund.

Sunday School Work — Mrs. Elizabeth Bjarnarson gave th report of the S.S. effort, told of visits made to the interlake district Mrs. Rhoda Freeman resumed responsibility for the continuatio of this work, with the co-operation of Betel Ladies Aid of Silve Bay it is felt this work will show ever greater growth. Resolutio adopted: That all Ladies' Aids and individuals give help to Sunda School work.

Handicraft—Mrs. Soffia Wathne gave the report as follows To purchase three fully equipped looms for use in Sunrise Luthera Camp. Accept the loan of 2 box looms to start this new handicra project in August when the teenage girls are in camp. Mr. an Mrs. A. Wathne donated $10.00 and with voluntary collections $41.5 was realized for the purchase of looms. Donations of odds and end of wool is welcome for this work. The delegates were requeste to tell their groups at home about this project. The handicra exhibit proved as successful as ever. The Name Quilt made an donated by the Langruth Ladies Aid, is beautiful, The Cam colors blue and yellow were not carried out as this quilt is mean for the hospital hut, which is Langruth Ladies Aids' responsibilit Instead it was made in blue and white with Luthers Coat of Arm in the centre, the Red Cross of the hospital and small design of the Camp Emblem, the rising sun, as well as a beautiful vers and the names of the delegates attending the 1950 Convention. name quilt is made annually.

World Day of Prayer — Mrs. Helga Guttormson reporte programs had been sent to each Aid. Now that each Aid had th

information required, it would be left to each community how they take part in this.

New and Old Ideas — Resolutions adopted:

1. President or officers to visit societies and discuss problems.
2. Societies to be hosts to other societies.
3. Upkeep of cemetaries and providing markers where no head stones are.
4. Birthday parties or other form of recognition should be given to pioneers within the Society.
5. Each member to contribute a small amount at each meeting, the years sum to be devoted to a worthy cause.

Elections of Officers—Honorary Lifetime Member, Mrs. Ingun Marteinsson; Honorary Members, Mrs. Hansina Olson, Mrs. Margret Stephensen, Mrs. Rannveig K. G. Sigbjornsson, Mrs. Sigrun Thorgrimson, Mrs. Helga Bjarnason, Mrs. Stefania Sigurdson, Mrs. Margaret Sigmar, Mrs. Stefania Leo.

Past President .... Mrs. Ingibjorg Olafsson, Selkirk
President .... Mrs. Fjola Gray, Winnipeg
First Vice President .... Mrs. Gudrun Erlendson, Arborg
Second Vice President .... Mrs. Elizabeth Bjarnarson, Langruth
Recording Secretary .... Mrs. Helga Guttormson, Winnipeg
Corresponding Secretary .... Mrs. Clara Finnsson, Winnipeg
Treasurer .... Mrs. Rosa Johannsson, Winnipeg
Vice Treasurer .... Mrs. Halldora Bjarnason, Winnipeg

Executive—Mrs. Margaret Bardal, Mrs. Sigridur Bjerring, Winnipeg, Mrs. Clara Johnson, Bru, Mrs. Olof Corrigal, Selkirk, Mrs. Eleanor Gibson, Winnipeg.

Ardis—Editorial, Mrs. Ingibjorg Olafsson, Selkirk, Mrs. Hrund Skulason, Geysir, Miss Ingibjorg Bjarnason, Winnipeg.

Business Managers, Mrs. Inga Gillies, Mrs. Flora Benson, Winnipeg.

Publicity, Mrs. Magnea Sigurdson, Arborg, Mrs. S. Olafson, Riverton, Miss M. Halldorson, Gimli, Mrs. Thora Oliver, Selkirk, Mrs. Margaret Bjarnarson, Langruth, Mrs. Sigthora Tomasson, Hecla, Mrs. Rannveig K. G. Sigbjornsson, Leslie, Sask., Mrs. Valgerdur Hallgrimson, Bru, Grund, Glenboro and Cypress River, Mrs. Kristin Palsson, Lundar, Mrs. Sina Anderson, Baldur, Man.

Sunday School Committee—Mrs. Elizabeth Bjarnarson, Lang-

ruth, Miss Pauline Johnson, Lundar, Mrs. Rhoda Freeman, Silver Bay.

Library Committee—Mrs. Margaret Scribner, Gimli, Mrs. Dorothy Tomasson, Hecla, Mrs. Snjolaug Stevens, Gimli.

Handicraft Committee—Mrs. Soffia Wathne, Winnipeg, Mrs. Maria Sivertson, Winnipeg, Mrs. Hlif Thompson, Langruth.

Board of Directors, Sunrise Lutheran Camp—Elected for two years, Mr. S. O. Bjerring, Winnipeg, Rev. E. H. Fafnis, Mountain, N.D. U.S.A., Mrs. S. O. Thompson, Riverton, Mrs. Anna Magnusson, Selkirk, Mrs. Gerda Olafson, Winnipeg, Mr. Svein Palmasson, Winnipeg Beach, Rev. Harold Sigmar, Gimli and Dr. Eyjolfur Johnson, Selkirk.

Remain on Board one more year, Mrs. Gudlaug Arason, Husavick, Mr. Sigurdur Vopnfjord, Arborg, Mrs. Anna Byron, Lundar, Mrs. Thorsteinson, Baldur, Mrs. Sigridur Sigurgeirson, Foam Lake, Sask., Mrs. Thjodbjorg Henrickson, Winnipeg, Mrs. Ingibjorg Olafsson, Selkirk, Dr. F. E. Scribner, Gimli.

Delegates chosen to attend the Synodical Convention at Lundar, Man., Mrs. Elin Jonasson and Mrs. Sigridur Sigurgeirson.

The 1952 Convention will be held at Gimli where members will be guests of the Ladies Aid "Framsokn".

HELGA GUTTORMSON,
Secretary.

Report of Sunday School Committee

We were in some doubt as to how we could carry on our Sunday School project this year. After some discussion we decided to make a trip and visit our friends in the interlake district again.

The members of this committee are Mrs. Thompson, Langruth, Miss Pauline Johnson, Lundar, and myself. Early one morning last fall Mrs. Gray the president of the Lutheran Women's League, and myself left Winnipeg in my car and at Lundar we were joined by Miss Pauline Johnson and Rev. Johann Frederickson—Mrs. Thompson was unable to come with us. After an excellent cup of coffee at Fredericksons we travelled all day visiting Silver Bay,

Ralph Connor, Hayland, Darwin and Vogar, returning to Lundar at 10 p.m.

We contacted the public school teachers as well as some of the ladies of these districts with the following results: Miss Friesen at Darwin has carried on the work of giving an hour of religious teaching a week in her school. So has Mrs. Sandman of Hayland, we have not heard from Miss Petersen of Ralph Connor School. At Silver Bay the work is looked after by the Lutherans in Ashern. Miss Johnson was placed in charge of ordering supplies and seeing about all correspondence which she has carried on very capably.

The contacts made with these people have been a source of great joy and inspiration to me. May God bless them all.

ELIZABETH H. BJARNARSON

The Memorial Hall at Sunrise Lutheran Camp

Highlights from Activities at Camp

Summer of 1951

SATURDAY, June 30th—Over three hundred people, blind and partially blind, enjoyed themselves at a picnic on the camp grounds. The picnic was sponsored by the Women's Auxiliary of the Canadian Institute for the Blind. The following Thursday night the closing concert of the blind was held in memorial hall. Among the campers in that group were soloists, pianists, violinists and many poets and poetesses. Rev. S. Olafsson spoke in behalf of the camp.

I quote Miss Eleanore Gillstrom in her reference to the Leadership Training Group. "I have never been with any group at camp where everything has gone so smoothly and where such a beautiful spirit reigned throughout." —Deans were: Rev. H. S. Sigmar and Rev. S. Olafsson; instructor, Miss Gillstrom; matron, Mrs. N. B. Hofteig, Minnesota.

SUNDAY, July 22nd—The Jon Sigurdson Chapter, I.O.D.E., presented the Union Jack and a flag pole to the camp in an impressive ceremony. The Regent Mrs. B. S. Benson (introduced by the chairman of the Board of Directors, Mr. Bjerring) made the presentation. Mrs. A. H. Gray, the president of the L.W.L. responded. The Honorary Regent, Mrs. J. B. Skaptason, raised the flag. A choir consisting of 44 Junior girls sang "O Canada" and the National Anthem under the direction of the camp matron, Mrs. Sigurgeirson.

SATURDAY, August 4th—At 8 p.m. a large audience was greatly impressed by the program given by the Junior Boys. The entire program consisted of such items as the boys had memorized during the week in camp under the able guidance of Rev. and Mrs. Sigurgeirson.

When Ardis goes to press a large group of Senior Girls under the excellent leadership of Mrs. I. Hart stays in camp. It is impressive to see them at 8.15 a.m. scattered over the camp grounds, sitting in perfect silence reading their Bibles for fifteen minutes. When the Breakfast bell rings they rise in silence and line up at the dining room door.

Great interest has been shown by the older girls at camp in learning to weave, under the excellent guidance of Mrs. A. Wathne. Three looms have now been purchased as handcraft and will be one of the many activities at camp.

I. J. OLAFSSON,
(*Camp Director*)

Sunrise LUTHERAN CAMP Library

The Library Committee of the Lutheran Women's League request your co-operation toward the building of a well-equipped library at our Camp. Your contribution of books suitable for young people from eight years of age to eighteen, will be thankfully received.

With Grateful Thanks . . .

to all the contributors, advertisers and others, whose kind assistance has made possible the publication of this book.

THANK YOU!

Our readers are reminded that the publication of this magazine would not be possible without the co-operation of our advertisers.

Patronize them!